

Enciclopedia zmeilor

de Mircea Cartarescu

Partea a II-a Poveștile

POVESTEA LUI LOBO ȘI A LUI FOFO, FECIORII ZMEULUI ZMEELOR

Demult, tare demult, pe cînd păianjenii transparentî lucrau în mină si zuuuzele cerneau făină, trăiau, la o margine a ținutului Hooshi, doi frați din stirpea zmeilor zmeelor, pe nume Lobo și Fofu. Erau săraci, dar cinstiți. Tăicuțul lor tocmai își dăduse ultima suflare, încă destul de învăpăiată ca să le pîrlească genele fiilor, lăsîndu-le cu limbă de moarte mica lui avere: o frumoasă domniță, capturată încă de pe vremea tinereții lui si

ținută într-o încăpere numită Camera Ascunsă.

Tinerii trecuseră adesea prin fața acelei odăi, nebănuind ce se află înăuntru, învățaseră să citească buchisind textul prins în piuneze pe ușă și care, în limbajul laconic al acelor vremi, zicea:

Blestemat, da, de mii de ori blestemat,
în carnea și-n spiritul lui,
în limba și-n creasta lui,
în fiecare solz de pe spinare
și-n fiecare gheară de la picioare,
în fiecare braț
și-n fiecare maț,
în gingii, în nări și-n țurloaie,
în bojoci și în coaste,
în suprarenală, în glanda pineală,
în sistemul limfatic,
în simpatic și-n parasimpatic;
blestemat când intră și când iese,
când face zmee, când țese,
când doarme și când e treaz,
când mănâncă mandragore, fluturi și praz,
când zboară peste fînețe,

cînd face fețe-fețe;
si iar blestemat
în lung si în lat,
înfațăși-n spate,
în genunchi si în coate,
blestemat de zei,
jupuit de piei,
blestemat de tot,
colții smulși din bot
si să-i sară ochii

cui va intra în această Cameră Ascunsă în care de altfel nu se află nici o domniță.

Tinerilor le păruse întotdeauna rău că acolo nu se afla nici o domniță, si nu se osteniseră să deschidă vreodată ușa, deși li se năzărise uneori că aud de dincolo de ea un glas dulce drăcuind părul prea încurcat la pieptănare.

— E doar vîntul, frate, doar vîntul, spunea visător arunci Lobo, iar Fofu, scobindu-se-n organul voinei-coreceptor, repeta melancolic:

— Da, frate, din păcate e doar vîntul...

Și iată că tăicutul lor, murind, le dezvăluise un mare mister: în acea cameră se afla totuși, din vremuri vechi, o domniță! Le descoperise și numele ei: Grunhilda.

— Grunhilda! oftară fiii în același timp, provocând bătrînului lor tată arsuri de gradul IV pe obraz. Niciodată un nume nu li se păruse mai grațios.

— Mai am acum o singură dorință, feții mei, șopti tatăl cu voce slabă. Aduceți-mi floarea de mină din cufărasul de sub pat.

Tinerii i-o aduseră, moșul o luă-n palme și o privi: era o minune de hrisolit și beriliu, cu piramide din cel mai limpede cristal de rocă desfăcute ca niște suave petale.

— Lobo, tu, întîiul meu născut, lumina ochilor mei, să-ți las ție acest odor fără preț, pe care am plătit în tinerețe șaptezeci de scalpuri și trei scalpele? îți place, Lobo, fătul meu?

— Da, tată!

— Dar ți-aduci aminte cum mi-ai șterpelit acum câțiva ani ghemul de sfoară purpurie din buzunarul de la platoșă? înapoi,

scîrnăvie! Acum vino tu, Fofu, prîslea al meu în care-mi găsesc bucuria! Vrei tu acest mineral ce te-ar putea face rege?

— Da, tată!

— Uşor de zis da, fiule. Dar cînd mi-ai tăiat o bucată din cel mai frumos zmeu ca să-ţi faci solniţe de hîrtie nu-ţi mai aduci aminte, nu? Ce-ţi pasă că m-am prăbuşit apoi din slava cerului? Lepădăturilor! Nu veţi avea floarea mea!

Şi bătrînul f ornai asupra ei un damf ce o veşteji. Apoi închise liniştit ochii. O mare seninătate i se citea pe chip.

În clipa următoare, cei doi zmei se repeziră pe lungile culoare ale casei părinteşti încercînd s-ajungă cît mai repede la Camera Ascunsă. O luară pe drusmuri diferite. Fofu greşi direcţia la o cotitură, ajunse într-o odaie necunoscută cu şapte uşi, deschise una la întîmplare, nimeri pe un coridor, deschise încă o uşă, se trezi într-o curte interioară, o străbătu, dădu în altă curte cu arteziană, apoi în alta cu yucca, ieşi în cele din urmă într-un ținut

străin, merse pînă la prima cetate, intră servitor la bucătăria regelui, după un an ajunse degustător al bucatelor acestuia, apoi paharnic, pitar, serdar, chelar, vornic, logofăt, spătar si-n cele din urmă, dînd o lovitură de palat, deveni rege si-si pregăti o oaste uriașă, cu care invadea cetățile din apropiere, le supuse sau le arse pe rînd, se proclamă împărat și, la adînci bătrîneți, sendrep-tă cu toată oastea lui către casa părintească demult părăsită ca să o strîngă, în fine, în brațele sale pe Grunhilda, după care tînjise în tot acest timp.

Lobo, în schimb, se trezi destul de repede în fața ușii împodobite cu fiorosul blestem. „Bătrîn mincinos!”, spuse cu dispreț si smulse foaia din piuneze. Bătu sfios la ușă.

— Cine e? răspunse un glăscior dulce.

— Eu... îngîină Lobo cu voce tremurătoare.

— Care eu?

— Lobo, fiul tatălui meu din stirpea zmeilor zmeelor.

— Stai acolo, sînt dezbrăcată! Arată doar fița!

Lobo crăpă ușa și strecură prin deschizătură micuțul lui buzdugan din lemn parfumat, pe care-l împodobise cu pirogravuri măiestre.

— Bun, zise Grunhilda, ai grăit adevărul. Acum, dacă voiești să fii a ta, du-te tu, viteazule Lobo, în împărăția Bang-kook, în ținutul zmeilor cu colți, și adu-mi nestemata pe care împăratul o păstrează sub limba cosînzenei sale favorite. Am poftă să-mi fac un cercel cu această piatră fără preț.

— Pofta ta e lege pentru mine, frumoasă prințesă, răspunse înflăcărat zmeul, dar nu știe domnia ta că ticăloșii de zmei cu colți poftesc la carnea noastră?

— Nu știu și nici nu mă interesează, închide ușa mai repede, că se face curent.

Amărit, Lobo se pregăti de plecare, închis în atelier, munci șaizeci de zile și cincizeci și șapte de nopți (în cele trei lipsă

își ciuli din răspuțeri organul prințesoreceptor către Camera Ascunsă, fără să poată percepe mai mult decît o vagă urnă de parfum Paloma Picasso și, slab ca o părere, cîteva cuvinte ce sunau în genul „Proștilor, nu mă veți avea!”) ca să confecționeze cele trei duzini de zmee care să-l poarte prin văzduh — Lobo era bufleiuil familiei. Peste stolul plin de desene colorate și panglicute al zmeelor avea să se-nalțe unul imens, în formă de fluture tropical, cu ochi de azur și cozi de rîndunică.

Zbură săptămîni în șir pe sub țurțurii de sare ai plafonului, oglindindu-se în lacurile de mercur ce ardeau cu un foc rece și ocolind răsufierea clocotită a mărilor de lavă. Vîină din zbor micii lilieci străvezii și meduzele de văzduh care, umplute cu un gaz mai ușor decît aerul, pulsau ritmic din membranele lor vezicante. Se roti în jurul uriașilor monoliți de jasp. Văzu sub el forfota marilor imperii zmeiești, mișcarea oștilor în platoșe de oțel aurit, fluturarea

flamurilor de mătase. Un buzdugan azvîrlit pînă-n tavanul grotei uriesești îi sfișie șase zmee și aproape că-l doborî la pămînt. Se lăsă lin, mînuind abil sforile, pe o pajiște de lacrima voinicului, lîngă căsuța unui pustnic. Acesta locuia acolo singur-singurel, împreună cu cele patru neveste, cele două prințese legiuite și o liotă de copii. Bucuros de oaspeți, îl pofti pe Lobo în odaie, dar acesta, prudent, preferă să rămîna afară, la o bătaie de buzdugan distanță, în-tr-adevăr, carnea dulce a zmeului zmeelor e un dar dumnezeiesc pentru ceilalți zmei. Anahoretul se-n-tîmpla să fie din stirpea zmeilor cu colți, un oarecare Domisolfamiliarîpa (Domi pentru prieteni, iar pentru dușmani Domisolfamiliaripanimirakinitinili-yamagualpas), zmeu de treabă și foarte săritor.

— Ce cauți tu, fiule, zise el după ce-l ascultă distrat pe Lobo (căci în același timp o săruta între cornițe pe zmeoaica sa favorită, o trimitea să spele blidele pe cea

în dizgrație, juca țări-orașe-ape-munti cu unul dintre ținci și-i altoia un dos de palmă altuia care-i deșurubase platoșa), ce cauți tu e lucru greu și cu primejdie de cap. Împărăția Bang-kook e păzită, la fiecare dintre cele trei puncte cardinale, de câte un zgriptor cu aripi din pene de diamant și cu o sabie-n cioc. Chiar și dacă treci de ei, nu faci nici o sută de pași și dai de un zid de plumb transparent, pe care se plimbă genii de foc. Dacă treci și de ei, cazi în gropi înspăimântătoare, unde te mănîncă păianjeni mai mari decît casele. Dacă treci și de păianjeni, a-jungi la Centura de Duhori, invizibilă, dar cu miasme care-ți putrezesc carnea de pe tine. Dacă treci și...

— Nu te supăra, Domisolfamiliaripaniminikini-tiniliyamagualpae, dar nu prea am vreme de pierdut. Care-i soluția?

— Habar n-am, răspunse distrat sihastrul, în timp ce cu o mînă repara acoperișul, la alta își rodea ghearele și în același timp... (dar nici noi n-avem vreme de pierdut).

Lămurit, Lobo își înălță iarăși zmeele și mai străbătu o bucată de loc. Dădu de zgriptorul care păzea împărăția dinspre miazănoapte. Din fericire, acesta tocmai dormea în post, după o noapte de vis cu o zgripturoaică aprigă Trecu de el fără nici o problemă.

Merse ce merse si ajunse la zidul de plumb transparent. Geniile de foc se dovediră coruptibile: Lobo le dăruie cu mărinimie boabe de rouă culese de pe frunzele de lacrima-voinicului. Mult mai greu îi fu cu păianjenii din gropi, pentru că aceștia nu-nțelegeau prea bine graiul provincial al lui Lobo. Îi chemară pe Keke, talmaciul lor. Keke era un păianjen bătrîn, cu două picioare lipsă. Toți îi respectau perii albi de pe cefalotorace. Dar, ca orice bătrînel, avea și el maniile lui, între care cea mai sîcîitoare era că se credea grozav de priceput în a le vorbi pe limba lor celor de la țară (adică tuturor celor care nu erau din Bang-kook).

— No, bădie, care-i tărașenia? îl întrebă binevoitor pe Lobo, care tremura ținut bine între fălcile unei tarantule tinere.

— Păi... uite, trebuie să aduc nestemata pe care împăratul Bang-kook-ului o ține...

— ...sub limba cosînzenei lui favorite! urlară toți păianjenii-n cor, tinându-se cu labele de abdomen de atîta rîs.

— Ehehe, bade, or vinit mulți ca alde mătăluță să caute scula aiasta de preț, și și-or lăsat ciolanele în gropile noastre. Numa', bată-te norocul să te bată, se vede treaba că tu ai făcut în scaldătoare, că iacă, împăratul taman amu s-a găsit să ne facă o porcărie nemaipomenită...

— Nu ne-a plătit soldele de mai bine de patru luni! completară obidiți ceilalți păianjeni, cu ochisorii sclipind ca perlele în întunericul văgăunii.

— .. așa că, fiule, ai baftă chioară: merem cu tine, au la izbîndă, au la moarte!

— Merem, merem! întăriră și ceilalți păianjeni. Si toată ceata se urni către interiorul împărăției.

Prin Centura de Duhori trecură strîngîndu-se toți păianjenii ghem, cu Lobo în mijloc, și rostogolindu-se cu viteză, așa că putrezi carnea numai pe păianjenii de rang inferior (așa~nurniții/rayt/en) care stătuseră la exteriorul sferei. Mai trecură, prin diverse șiretlicuri, de diavolii roșii, de portocalele mecanice, de escadrele azurii, de beretele verzi, de sumanele negre și de gulerele albastre, urmate de un număr nesfîrsit de harpii, știme, iazme, gorgone, gheonoaie și scorpii de diverse dimensiuni. Călătoria dură mai bine de optzeci de ani. Cînd ajunseră, în fine, în miezul împărăției, aflară că împăratul murise de mult, că în localnici dăduse ciurma, că pînă și Cosînzeana favorită era acum oale și ulcele. Dădură de pămînt toate aceste oale și ulcele pînă găsiră, înfiptă-ntr-un ciob de argilă, nestemata cu pricina. Păianjenii îl declarară pe Lobo împărat și-l însoțiră cu credință pe drumul de întoarcere după ce li se plătiră soldele cu șase luni avans.

Șaptesprezece ani dură drumul înapoi, prin coclauri neumblate și codri întunecați.

Așa se face că împărații Fofó și Lobo se regăsiră în aceeași zi pe câmpul de bătălie din fața casei părintești, acum ruinată de vreme și intemperii. Războiul dură șase săptămîni, talgerele victoriei înclinînd cînd înspre zmeii lui Fofó, cînd spre păianjenii lui Lobo. În cele din urmă din toate nenumăratele gloate mai rămaseră vii doar cei doi frați, care abia acum se recunoscuseră și, vărsînd șiroaie de lacrimi, se strîn-seră cu dor în brațe. Erau acum doi vîji, bătrîni ca lumea, bîțîind pe picioare descărnate. Suflară flăcări pe nări unul spre altul ca să-și mai încălzească inimile de mult împietrite. Și, minune! Cei doi se însuflețiră, și același nume le izbucni pe buze din fundul rărunchilor:

— Grunhilda!

Pătrunseră în casa-n ruine. Străbătură culoare dărăpănite, își arătară, plini de emoție, locuri în care se jucaseră cînd erau mici. Își pipăiră unul altuia cucuiele făcute

cu aceleași ocazii, în fine, ajunseră în fața ușii fatale. Se codiră multă vreme, dar pînă la urmă își luară inima-n dinți. Ciocăniră sfios.

— Cine e? se auzi vocea de neuitat, la fel de tînără și de dulce (căci în Camera Ascunsă vremea nu vremuieste).

— Noi...

— Care noi?

— Noi, zmeii din stirpea zmeilor zmeelor, fiii tatălui nostru.

— Arătați fițele!

Vai! Lobo si-o pierduse pe-a lui în viitoarea atî-tor lupte, în schimb avea nestemata. Frații se priviră cu ochi umezi: ce bine le aranjase pe toate! Crăpară ușa și arătară fița și nestemata.

— E-n regulă, zise Grunhilda și se ivi, în fine, în prag, goală și radioasă, înnebuniți, cei doi bătrîni trecură la fapte: scoaseră repede cîte un metru de tîm-plărie din buzunar, îl desfăcură și-o măsurară pe prințesă din creștet pînă la călcîie. Deziluzia le fu cruntă: Grunhilda nu avea

decît 1,74 metri înălțime! Fură siliți să-i dea drumul să plece la părinții ei, iar frații se încuiară pentru totdeauna în Camera Ascunsă unde, dacă n-or fi murit, mai trăiesc încă.

POVESTEA MICUȚEI POETE VASILISKA

Pe cînd Lobo, atîrnat de zmeele lui multicolore, asculta spusele pustnicului din pajiștea de lacrima-voinicului, străduindu-se, politicos, să nu caste, cineva îl privea cu mirare din coliba acoperită cu oase. Era foarte tînăra zmeoaică Vasiliska. Ea sorbea vorbele străinului, străduindu-se să nu uite nimic, cu aceeași pasiune cu care învăța pe de rost vechile Zurbe și cu care privea insectele delicate ale cîmpiei. Nu se mai sătura să tot adune, în sufletul ei încăpător ca o visterie regală, forme și culori, sunete și adieri, vești din lumea largă și minuni ale închipuirii. Totuși, oricît s-ar fi bucurat de comorile ei, pe Vasiliska o învăluia tristețea.

Din cea mai fragedă pruncie ea se simțise diferită și de părinții ei, și de liota de frați și surori. Pe nări scotea doar o flăcăruie prizărită, de culoare roz-bon-bon, și niciodată inimile n-o îndemneau către fapte sîngeroase. De cînd se născuse în familia pustnicului, rubedeniile acestuia îl ocoleau, iar localnicii nu-l mai venerau ca înainte. Ba chiar și familia ei o privea cu neîncredere. Pesemne, cugeta juna cu întristare, tatăl ei, distrat ca de obicei, uitase să pronunțe, pe cînd o vrăjea pe mămuca, fraza magică „Ni ni puah puah”. Doar așa se explica înfiorarea care o cuprindea de cîte ori ieșea din colibă pe pajiștea de lacrima-voinicului, dorul nelămurit cu care contempla florile albastru-cleioase, pe care frații ei se mărgineau să le înfulece cu poftă. Cînd, la vîrsta de șapte ani, simți pentru prima dată un mugur translucid pe bărbie, nici măcar nu se miră prea tare, căci nu era decît mărturia a ceea ce știuse în sinea ei de la început: fără-n-doială era o poetă, o

amărită cu bărbia îndreptată spre stele, o urîciune în casa oricărui zmeu cu colți cinstit. Era o puah, și o puah avea să rămînă pentru totdeauna.

Numai iubirea pentru tatăl ei, blîndul sihastru, îi dădea puterea să îndure batjocurile tuturor celor din jur. Acesta era un bătrînel neîngrijit, cu solzii strîm-bați în toate părțile și cu șase canini lipsă. Prin locul gol rămas în urma căderii caninilor scotea o limbă albăstruie cu care-o lingea adesea, duios, pe fiică-sa, oftînd amarnic:

— Vasiliska, fata tatii, cu o grea povară te-au dăruit zeii. Totuși, curaj! Putea fi și mai rău. Uite, ăsta micu e cocoșat, iar surorii tale mai mari i-au crescut sîinii în ceafă. Vei mânca și tu molii palide la un loc cu toți ceilalți, că n-o să sărăcesc din pricina asta.

Dar zmeoaicele si mai ales cele două domnite îi făcură curînd viața imposibilă, poreclind-o Khuffa (poetă legendară, al cărei nume e infamant — N.A.) si „bărbuță”, așa încît Vasiliska se sculă într-

o dimineață hotărâtă de plecare, își puse-ntr-o bocceluță trei molii conservate, șase perechi de dresuri, douăsprezece xexes (robe tradiționale cu loc pentru scos coada reptilină), nouă mantii de toate zilele, patru mantii de gală, zece inele pentru nas, douăzeci și șase de inele pentru degetele de la lăbuțele de sus și aproape șaiszeci pentru cele de jos, precum și două rujuri negative (baghete din lemn de llomba care, la atingerea

85cu pielea, provoacă negi). Pe umăr purta animăluțul ei favorit, o strigoaică ce torcea fericită, fremătînd în somn din tentacule.

— Ce știi tu, Pisina, îi grăi tînăra pe cînd lăsa în urmă casa părintească și se afunda în pădure. Ce știi tu ce e-n sufletul meu? Cît mă apasă pînă si vasta boltă înțurțurată de deasupra noastră, cît mă strîng pereții de stîncă ai acestei lumi! Mi-e frică de semeni, de toți acești barbari cu buzduganul pe umeri, mi-e silă de toată lăudăroșenia lor, de veșnicele lor povesti cu Feți-Frumoși siniștri și împărați

monstruoși. Voi merge, Pisina, încotro mi-or vedea ochii pîn-am să găsesc alte ființe care să-mi semene sau pînă am să cad și-o să mi se sfîrșească viața la o margine de drum.

Pisina clănțani melancolică dintr-un cleștișor. Suplele ei codițe cu ghimpi înveninați zgîriară tandru ceafa stăpînei. Merseră mult și bine, vînînd din cînd în cînd cîte-o tiuuuuuuuuuuuură zemoasă cu care-si mai țineau zilele si dormind pe apucate. Trecură de vulcani ce-si împroscau flăcările pîn-la tavan, traversară lacuri de mercur pe spinarea helvalelor binevoitoare, dădură de ruinele unor cetăți odată vestite. Printre fărîme de steiuri și mormane de grinzi ciclopice, Vasiliska recită Vissele eroice care-i erau atît de dragi. Si, cu cît recita mai avîntat, cu atît simțea descleierea dureroasă, dar de o dulceață nespusă, a mugurelui din bărbie, care curînd desfăcu pentru prima dată gingașa sa inflorescență de membrane si filamente de culoarea cafelei cu lapte, în

zadar însă își ațintea copila bărbia spre boltă. Cu toate stalactitele și florile ei de mină, bolta nu mirosea a nimic.

Pierduseră speranța să mai găsească ținuturi locuite când, după o traversare epuizantă a unei cataracte de sulf lichid, zăriră în depărtare o strălucire ca de aramă.

— Este o mină de cupru, rosti strigoaică în rapidul limbaj al tentaculelor care atingeau fruntea tinerei stăpîne. Și unde sînt mine, sînt și zmei. Nu uita formula „Hallom-Hallahham”, cu care trebuie să-i întîmpini.

Vasiliska nu o uită, așa că familia de zmei ai zmeilor care stăpînea mina renunță, cu destulă părere de rău, s-o mănînce pe tînăra pe care-o zăriseră de departe. De altfel, oricum nu mîncău, din principiu, puahi. Erau trei zmei mătăhălosi, cu mutre de troglodiți, ce se certau veșnic pe cele doar două buzdugane pe care le-aveau și pe singura cosînzeană din beci. Lîngă aceasta din urmă o lăsară pe Vasiliska să mîie peste noapte. Cosînzeană

se sperie la-nceput de strigoaică, dar pînă la urmă se convinse că e blîndă și îndrăzni chiar să-ntindă mîna cu degete gingașe, încărcate de inele, ca s-o mîngîie puțin pe spinare. Cum stăteau ghemuite pe paiele celulei, între cele două tinere se înfiripă curînd o caldă prietenie. Vasiliska află că frumoasa cosînzeană — căci trebuia să fie frumoasă după criteriile amărîților de deasupra — se numea Ileana, ca toate celelalte de altfel.

— Cîinii ăștia de zmei mă țin aici prizonieră de...

— Pardon, nu sînt cîini de zmei, îndrăzni Vasiliska s-o întrerupă.

— Ah, iartă-mă, fac mereu gafe. Știu, și tu ești...

— Nu-i vorba de asta. Dar nu sînt cîini de zmeu, ci zmei ai zmeilor. E cu totul...

— Mă rog... tot niște porci de cîine cu toții.

— Pardon, încep din nou Vasiliska, dar nu mai continuă, ca să nu întrerupă nepoliticos povestea cosînzei. Cum spunea?

— Brutele astea mă tin aici de mai bine de trei ani. Mă hrănesc cu molii și cu apă mirosind a cocleală.

Mă apucă groaza cînd mă gîndesc că voi ține în pîn-tec rodul spurcatei lor dragoste. Mă gîndeam să mă spînzur cu nojițele de la opinci, dar cînd m-au furat de la tata eram în picioarele goale. Pe toate ne fură direct din cadă.

Micii zmeoaice îi veni deodată o idee, pe care-o comunică telepatic Pisinei. Aceasta aprobă plimbîn-du-și rapid tentaculele peste fruntea Vasiliskăi.

— Ileana, spune-mi, chiar dacă ți-e greu: zmeii te-au vrăjit pîn-acum vreodată?

— Slavă Domnului, încă mă dispută-ntre ei. Cum se-apropie unul de celula mea, îl trag ceilalți înapoi. Acum merg la un muma-zmeilor să se judece pentru mine. Mi-e că foarte curînd soarta-mi va fi pecetluită.

— Si dac-o să te-nvăt formula dezvrăjirii?

— Vasiliska, draga mea, sări cosînzeana, dacă faci tu asta pentru mine am să-ți spun si eu o mare taină.

Se legară cu jurămînt. Zmeoaica-i șopti la ureche formula magică. Apoi adormiră îmbrățișate, în sfîrîi-tul ca de motor Diesel al strigoaicei ce se ghemuise la picioarele lor.

A doua zi, cei trei zmei plecară la judecată. După trei zile se-ntoarse unul singur, fericit si pus pe fapte mari. Justiția-si spusese cuvîntul. Cîntări mai întîi în mîini cele două Nume ale Tatălui rămase doar pentru el, le aruncă pînă-n boltă si le prinse pe degetele mici, după care le azvîrli în cui. Netezindu-și un solz rebel din creștet, se-ndreptă apoi, hotărît, spre cușca cu gratii a cosînzenei.

N-am avut pînă acum prilejul să vorbim mai în detaliu despre vrăjire, care, ca si blestemul, este o funcție foarte importantă a minții zmeiesti. Zmeii nu se-mperechează cu femelele lor sau cu cele

din specia umană ca toate animalele. Ei posedă în creștetul capului, sub țeastă, o zonă a creierului de culoare aurie, cam de forma și mărimea unei prune, pe care-o folosesc la vrăjire. Cu ajutorul ei proiectează în mintea femelei pe care o doresc orice imagine vor, ispitind-o cu toate panglicile, volanele și modele de pe pământ. Când zmeoaica, prințesa sau cosânzeana acceptă obiectul imaginar, deodată simte în pînțece un vîrtej cumplit de dureros, și din clipa aceea rămîne grea. Căci e atît de greu, atît de greu să te opui vrăjirii!

Rînjind din botul încărcat de colți și făcîndu-i cu ochiul, zmeul (care răspundea la simpaticul nume de Wrath) se apropie de Ileana și-i șuieră în ureche:

— Scumpa mea, ghici ce ți-am adus din tîrg!

— Te să fie, te să fie? se prosti Ileana.

— Ei, nu cine știe ce, doar un Ferrari roșu de vis.

— Zooou? Și-l ții, pasă-mi-te, în buzunar?

— Nu chiar. E doar în spatele tău, prințesă! Ileana privi în spate și i se tăie respirația. Căci era

chiar un fabulos cupeu roșu decapotabil, cu tapiserie de piele cenușie și cu volanul de corn străveziu, cu capacele roților mai strălucitoare decât oglinzile. Ileana deschise portiera și se așeză, sau mai bine zis se adânci în pernele moi ale fotoliului. Cheia clin-chetitoare era în contact. Radiocasetofonul digital mergea și din boxe se revărsa o muzică de big-band. N-avea decât să trîntească după ea portiera, să am-breieze și...

— Proasto, formula! auzi o șoaptă șuierată, mai înaltă decât pragul sonor al zmeului.

— Vasiliska, dar așa ceva nu se refuză, e tot ce mi-am...

— Formula! Imediat! Vraja se apropie! Ileana, fii atentă: 5... 4... 3... 2...

Și-ntr-adevăr, cosînzeana văzu cum din craniul strîmb al zmeului se degajă un vârtej aerian portocaliu, care avansează ca o cometă rapidă, lăsînd în urmă o codită

șuierătoare. Animalicului se repezi direct spre pîntecul Ilenei, care abia mai avu timp să strîngă ochii și să strige din răputeri: Ifyou Tinkdaffo0k I Sffuny Fokk IOoselv Ensewiomm Anyy! adică: Va să zică-asa, îți place să vrăjești? Vrăjește-te atunci singur, si economisești!

Într-o clipă splendidul automobil, lucios ca o bomboană de plastic, dispăru, iar cosînzeana căzu în fund pe solul tare. Zmeul rămase o clipă încremenit, se-n-rosi, se albaștri, se-nvineți și crăpă în cele din urmă de necaz, căci rușinea asta n-o mai pățise. Fetele se-m-brățisară.

— Da' să știi că dacă era Porsche nu mi-ar fi păsat de-un zmeușor, acolo, în burtă, în definitiv, au mai pățit-o și altele!

— Bine că n-a fost. Acum, promisiunea! Cosînzeana sfîrși cu gluma, și fata ei deveni gravă

si misterioasă. O trase deoparte pe zmeoaică si-i șopti:

— Știai că lumea nu se oprește la grota asta mizerabilă? Știai că undeva, deasupra,

există un cer albastru, și soarele, și iarba smălțată de flori? Si pomi încărcăți de rodii și de smochine? Știai că există dealuri și munți împăduriți, cu izvoare ca de sticlă din care sorb animale nespuse de grațioase? Știai că acolo, prin văzduh, nu zboară scârbele astea palide, ci fluturi multicolori și papagali limbuți, gata să ti se lase pe umeri? Oh, Vasiliska, degeaba ai trăit dacă nu ai văzut lumea mea, lumea de deasupra, minunea dumnezeiască de la suprafață!

— Vechile Visse povestesc... încep Vasiliska, dar Ileana reluă ca în transă:

— Nu se poate povesti. Trebuie să vezi cu ochii tăi binecuvântarea norilor de vară și a oceanelor pline de insule verzi și corăbii. Farmecul zilelor și, mai ales, farmecul nopților, Vasiliska, al nopților de odihnă și de iubire! Când iese soldul plin al lunii deasupra holdelor și cetăților. Când începe să miroasă regina-noptii, și stelele năvălesc pe boltă ca o armată ferecată în diamante. Ca un milion de dansatoare cu inele de foc pe fiecare deget... Iată răsplata mea, darul

pe care ți-l dăruiesc: află că la scurtă distanță de-aici se află un Kellt, numit al lui Meer, căci acest poet ilustru-l conduce. Spune-i lui Meer că eu, Ileana, îți dăruiesc Suprafața.

În acele momente de transfigurare, Ileana nu i se mai păru atît de oribilă Vasiliskăi. Chiar devenise aproape frumoasă, în ciuda pilozității blonde și a groteștilor ei ochi albaștri. Dar aproape că n-o mai asculta. Nu-și mai dorea acum nimic pe lume mai mult decît să vadă Suprafața despre care-i vorbise cosînzeana și despre care vorbeau vechile legende, pe care le crezuse mereu niște frumoase minciuni. Chiar de a doua zi își luă rămas-bun de la fata care porni în direcția opusă, spre altă ieșire, mai îndepărtată, ce ducea spre castelul ei părintesc. O porni, cu strigoaica pe umăr, pe un drum care urca șerpuind printre tufe de licheni fosforescenți. Merseră multe zile și nopți, pînă văzură în depărtare sclipiri de pirită. La capătul drumului se deschidea o peșteră

rotundă unde, în jurul grămezilor de minereu strălucitor, ședeau vreo douăzeci de zmei și zmeoaice, mai ales zmei cu colți, dar și din alte rase, toți puahi cu lungi țurțuri crescuți în bărbii, împungînd către boltă. Meer însuși o întîmpină și, după o lungă discuție în care nu mai încăpu îndoială asupra talentului și cunoștințelor tinerei Vasiliska, toți o primiră cu drag în mijlocul lor. îi cunoscuseră astfel pe Zurr, pe Hildegarda, pe Bombas și pe.....(zmeu care făcuse jurămîntul tăcerii și care-și făcuse din tăcere un nume).

Le ascultă cîntecele și hrankahrankas-urile răutăcioase, le împărtășe gusturile și valorile. După cîteva săptămîni scurtele ei poeme începură să circule printre puahi, primite cu admirație sau invidie. I se păru ciudată o tentativă de vrăjire din partea lui Bombas, al cărui organ cristalomandibular i se păruse de la-nceput extrem de caraghios. Nu dădu mare atenție acestui fapt, căci era prea fericită să

se afle între ființe asemănătoare, pentru prima dată în viața ei.

Într-o noapte, parcă la un semn nevăzut, poezii se ridicară și, într-un șir lung și tăcut, se-ndreptară către Ieșire. Abia acum observă Vasiliska uriașul bolovan proptit în peretele de la răsărit, atât de aproape de ei. Înconjurată stîncă, rostiră o incantație și, cu pari necojiți, deschiseră fereastra spre lume.

Și fereastra era plină de stele. Ieșiră pe un prag stîncos, poate la o uriașă înălțime, căci erau din toate părțile înconjurați de stele. Aerul era gros și dulce, noaptea era adîncă și parfumată. Vasiliska, înnebunită de frumusețe, își înălță și ea, cu toți ceilalți, bărbia spre adevărata boltă infinită. De ce trăise toată viața în neștiință? De ce anii vieții ei se perindaseră sub pămînt? Cu fața luminată de stele, cu toți nervii primind damful rece stelar, copila începu să cînte.

Iar a doua zi, o dată cu revărsatul dumnezeieștilor zori, Vasiliska văzu,

pentru prima dată în viață, ceea ce căutase întotdeauna, ceea ce noi toți, zmei și oameni, căutăm și vom căuta întotdeauna: limpedea, gingașa, transparenta și nesfârșita Lumină.

POVESTEA SPIONULUI BOMBAS

*.. voi țurțuri măreți scînteind pe bolta eternă și voi mări de mercur oglindind ale zmeilor plaiuri, ascultați cîntul meu, vechi ca lumea, cîntarea despre cumplitul Klonkan, viforul mioritic ce în curbura Carpaților cîndva locuit-a. Cine-a putut să-i stea vreodată-mpotrivă fără să-i zboare măselele măreț buzdugan? Cine-n bîrlog burdușit de prințese intrat-a și-a mai ieșit cu viață în el, să privească amurgul? Klonkan spintecă draci de voinici cum își taie friptura, li pîrjolește la flacăra nărilor sale! Făt-Frumos ajunge jumări la el în tigaie, în tigaia de-aramă ce cîntărește trei tone...

— „Burdușit de prințese...”, repetă visător Bombas, savurînd îndrăzneată imagine, îți și venea în minte o încăpere plină, ca o cutie de sardele, cu vrafuri de prințese pînă la tavan. Dar ce să zici de monstrul care „ajunge jumări”? Ți se zbîrlesc solzii pe brațe. Cum să nu-ți trezească astfel de versuri un fior eroic? Bombas i-ar fi făcut și el jumări, caltaboși, trandafiri, patricieni, ghiudem și mititei pe toți ticăloșii lumii. Pe cînd recita vechea vissă, singur în locul în care si împăratul merge fără însoțitor, Bombas umflă pieptul și pîrjoli cu-o suflare întregul stoc de hîrtie igienică.

Din păcate, trebui să se-ntoarcă repede la realitate, căci îl chema datoria. Luă de lîngă el, privin-du-l cu ură, turturele de carton cu floritică de cîrpă în vîrf si și-l lipi la loc pe bărbie. Chinul vieții lui. Se întrebese de multe ori cum puteau puahii să fie atît de orbi. Reușise să pătrundă printre ei caraghios de ușor. Cînd îl chemase marele Boss la el ca să-i dea

misiunea, crezuse că n-o să reușească niciodată.

— Unde e idiotul ăla care târăște buzduganul pe coridor? întrebuse stăpînul.

— Vreți să spuneți, ofițerul de siguranță, mărite? întrebă un slujitor.

— Vreau să spun: idiotul ăla care târăște buzduganul pe coridor, de mă trezește cu huruitul lui în fiecare dimineață.

— Acela e Bombas, spionul, alteță.

— Să mi-l aduceți imediat.

Bombas, care, din deformație profesională, trăgea și acum cu urechea, se simți nedreptățit. E adevărat că tîra buzduganul, dar nu era vina lui: de la magaziile împărătești i se dăduse unul cu trei numere mai mare.

— Aici sînt, slăvite Krrrrn!

— Pleci în misiune imediat. Avem informații că un anume grup de nenorociți din ăia cu țepi pe bărbie cutează să... Ia zi, ia zi, vornice, ce-a scris coate-goale ăla de Meer despre augusta mea persoană?

— Să avem iertare, a zis că dumneavoastră... Da' nu-i adevărat!

— Nu-i adevărat, mărite, repetă indignată toată curtea.

— Adevărat, neadevărat, repetă vorbele alea!

— Păi, n-a zis mare lucru, doar că slăvită voastră persoană

la toaletă, ore-n șir se vrăjește în delir...

— Absurd, zise boss-ul. Nici pomeneală. Dar nu despre asta e vorba. Ascultă bine ce-ți spun, Bombas: se zice că acești nefericiți de poeți...

— Puah! făcu întreaga curte scuipând cu dispreț.

— Ies noaptea și boscorodesc ceva sub stele, de încep tot felul de ploi de stele căzătoare și ni se stîr-pesc toate vacile din împărăție, îți dai tu seama? Du-te, strecoară-te printre ei și află dacă e adevărat.

— Dar, slăvite, ce știi eu de poeziile lor? Or să-și dea seama imediat că...

— Prostii! Uite, poetul nostru laureat — că doar sîntem și noi împărăție în toată regula, și încă de zmei nobili, mioritici, născuți poeți (în afară de cîte-va lighioane de puahi, că nu există codru fără uscături) — o să te-nvețe cîteva trucuri.

— Si cu mirosul stelelor?

— Ei, zici si tu că una miroase a... cașcaval, alta a mort, alta nu miroase-a bine, dai și tu din clanță, că doar nu ești băiat prost. Ești de-al nostru, mă, ca bradul! Ce mai stai? Nu te-ai întors cu prima băgare de seamă?

Urmase o cumplită perioadă de instrucție. Bietul Bombas trebui să-nvețe pe dinafară două sute de zurbe, trei mii de visse și aproape o sută de mii de proverbe și zicători de-ale Animicștiutorului. Îl trezeau și noaptea ca să-l întrebe anul nașterii poetului național, Hilozois, și mînca matrace peste urechi dacă nu știa regulile versificației. Apoi, patru zmei ai zmeelor, sclavii împărăției, îl luaseră pe sus si-l

parașutaseră drept în mijlocul taberei lui Meer.

După trei luni petrecute acolo, Bombas crezu că înnebunește. După încă trei luni înnebuni de-a bine-lea. Vechile epopei începură să-i placă. Scrierile lirice îl muiau pînă la lacrimi. Nimeni nu aprecia ca el o imagine, un epitet, o întorsătură măiastră de condei. Pînă și băgările de seamă începu să le facă în versuri, de se cruceau superiorii lui:

Prea mărite împărat, multe s-au mai întîmplat între doi și cinșpe morte, deci, citește mai departe: însuși Meer, fire haină a-nceput să-ți bage vină că trecînd măreț prin tîrg te scobești în nări cu sîrg.

Iară....., pe foi veline, a mai scris că nu e bine, că prințesele slăbesc în haremu-mpărătesc fiindcă te zgîrcești la pîine. Urogall a zis că mîine o să fie și mai rău, că ești mare nătărău, că în loc de furculiță te ajuți doar de gherilă... și așa mai departe, din ce în ce mai dezlînate și mai fără chef. Curînd, Bombas uită de ce

se află în Killt-ul lui Meer, uită că organul lui cristaloman-dibular e doar un țurture de carton și se crezu poet, poet în toată puterea cuvântului. Se apucă și ticlui ode, epistole, satire, epitalamuri și fabule care, spre disperarea lui, nu avură nici un succes, de bună seamă din pricina invidiei confrăților. Atunci începu să disprețuiască aventurile de vorbe și hîrtie și-și dori destinul măreț al eroilor trecutului, al celor pe care-i zărea, mumificați, în vârful obeliscurilor și care-i zîm-beau strîmb din fresce. Stînd pe tron la baie și recitînd din saga lui Klonkan, în dimineața în care începe povestea noastră, Bombas auzi deodată un glas din adîncul sufletului:

— Viteazule, nu mai lîncezi! N-auzi chemarea depărtărilor? Nu te-nfioară presimțirea aventurii? Doar să tîrăști buzduganul și să faci pe iscoada ești bun? Sus inimile și la drum! Urmează-ți soarta chiar cu prețul vieții!

Ușa privatei zbură în țândări și, de unde intrase acolo un amărît cu barbă de

carton, ieși un erou legendar cu privire de acvilă, pîrjolind totul în cale. Nici nu-și luă rămas-bun de la cei din killt. Dezgropa fioresul buzdugan cu trei peceți din locul tainic unde-l pusese și-l sui pe umăr. Greutatea lui îl cocîrjă. Dădu bolovanul la o parte si ieși la lumină.

Soarele plutea în slava cerului. Lanuri întinse de grîu se coceau în arșiță cît vedeai cu ochii. Orbit de lumină, zmeul o luă la vale, îndreptîndu-se către împărăție. Trecură cinci ceasuri și aceleași lanuri presărate cu maci, pline de lăcuste și ciocîrlii se-ntin-deau pîna la orizont. O geană de pădure se ivi spre miazănoapte. Schiopătînd, căci îi intrase o pietrici-că-n opincă, zmeul ajunse într-un tîrziu la poala codrului. O mare scobitură-n pămînt, acoperită cu crengi de fag, îl vesti că a dat de locuința unui zmeu sur de văgăună. „O, nu!”, gemu Bombas si vru s-o șteargă cît mai repede, dar deodată-i fugi pămîntul de sub picioare si nimeri, prăbușit prin tavan, tocmai în sufrageria unde, față-n față la o

măsuță, soțul si soția, cu chipuri arătînd o nețărmurită si reciprocă ură, jucau tabinet. Tarantulele de pe umerii celor doi încercau să tragă cu ochiul în cărțile adversarului. își îndreptară însă repede privirile către noul venit.

— Un zmeu mioritic, un zmeu mioritic, șuieră femeia, ascunzîndu-se după soțul ei.

— Văd si eu ce e, muiere, că doar are cămeșă cusută cu amici si cioareci, răspunse cu dispreț bărbatul și sări la bătaie ca ars.

Se luptară zi de vară pînă-n seară. Pînă ce Bombas ridică buzduganul deasupra capului, cei doi zmei de văgăună avură timp să-l lege de sus pînă jos cu funii groase ca mîna. Apoi însă zmeul prăbuși peste ei enormul instrument, de-i băgă în pămînt pînă la gît. Aici ajunseră într-un impas, căci zmeul singur nu se putea dezlega, iar cei doi văgăunisti nu puteau ieși singuri din țărîină. Făcură deci un tîrg: apucîn-du-i ușurel de gulere cu colții, zmeul îi trase afară, iar familia reunită îl

dezlegă și apoi, deja buni prieteni, se așezară împreună să servească cina. Fu adus, pe o barocă ta viță de inox, un zmeu al zmeelor grăsuț, prosper, rumen în obraji, cu o mandragoră în gură și cu mult busuioc presărat pe spinare, împrejurul lui sticleau feliute de lămâie. Cei trei își legară la gât șervetele și apucară furculițele. Se ivi de sub masă si unicul fiu al zmeilor suri de văgăună, Astor, care, ignorînd încă bunele maniere, se repezi la tăviță, încercînd să-i smulgă zmeului zmeelor o ureche.

— Stați, stați, prea vitejilor! Faceți-vă pomană! Cu ce vă alegeți dacă mă mîncati? Lăsați-mă să merg acasă, să vi-i aduc și pe mama, si pe tata...

— Lasă-te de iordane de-astea, că am fumat noi ca tine destui, îi răspunse fără chef zmeul mioritic ridicînd furculița, pe care o ținea ca pe un pumnal.

— Numai dacă... Zmeul de văgăună avu o sclipire avidă în ochii tarantulelor.

— Dacă știi vreo poveste, adăugă repede zmeoai-ca, lingîndu-se pe buze. Că ăsta

micu al meu le-a uitat de pe-acuma pe toate.

— Da, o poveste eroică, mai zise și Bombas, o poveste despre Klonkan dacă știi, ești salvat!

— Parol? făcu zmeul zmeelor neîncrezător.

— Pe onoarea noastră!

— Aflați atunci, preaslăviți zmei, rosti cu vioiciune zmeul zmeelor, ridicându-se-n capul oaselor și ștergându-se la ochi de maioneză, aflați că pe vremuri, demult, trăia în Munții Apuseni o cinstită și modestă familie de zmei mioritici, compusă dintr-o zmeoaică bătrână, cei trei fii și cele trei nurori ale ei. Ei locuiau fericiți în niște case mari, ce se vedeau de departe, înconjurate de un simplu codru de aramă. Nu avuseseră bani și pentru cei de argint și de aur. Primii doi zmei erau puternici ca stîncile, al treilea însă, Klonkan, era numai piele și os. Primii doi aveau buzdușane în întregime de bronz, cu țepi lungi cît brațul. Klonkan avea un

buzdugan numai din per-nuță. O pernă cu mîner. Toți rîdeau de el: ce-o să faci tu, nefericitule, la război cu asemenea buzdugan de puf? Dar Klonkan zîmbea și el în sinea lui. Căci cei doi frați în zadar au încercat, pe rînd sau împreună, s-o ucidă pe bătrîna cu buzduganele lor. O izbeau în numele tatălui pe cînd dormea, iar ea, dimineata, cică: „Am visat că mi-a trecut un șoarece peste frunte.” Pe cînd, cu perna lui, minunatul Klonkan nu numai că o sufocă pe bătrîna, dar îi rezolvă și pe ceilalți în cel mai scurt timp, rămînînd singur stăpîn pe averea părintească.

— Brava, Klonkan! se trezi Bombas, entuziasmat.

— Aferim voinic! exclamă și zmeii de văgăună.

— Stați să vedeți. Rămas singur stăpîn pe moșia zmeilor, în inimile viteazului se trezi dorința legitimă de a-și lua o adevărată soție. Prima nu fusese bună de nimic. „O cosînzeană, o cosînzeană de-aș avea...”, murmură tot timpul zmeul cel mioritic,

exersîndu-și vraja cea mai seducătoare, cea care făcea să apară o rochie de la Coco Chanel. Numeroase exerciții fizice îl făcură curînd să arate încă mai voinic decît răposații săi frați. Horind și doinind, plecă într-o dimineață de vară să-și caute norocul. Ajunse într-o poiană, întîlni acolo un balaur pe nume Yokan, care i se alătură. Dădură și peste Stătu Palmă Barbă Cot, cu barba prinsă în despicătura unui copac, îl luară cu totul, căci aveau nevoie de lemne de foc. împreună mer-seră ce merseră, pînă ajunseră la curțile împăratului Roșu. Blestematul, nu vru să dea fata de bunăvoie. Niciodată prăpădiții nu înțeleg onoarea ce li se face. Așa că îl spînzurară într-un cui de turul pantalonilor și-o răpiră pe Ileana.

— Hă, hă, hă! izbucniră zmeii, dînd cu cîmile de bere în masă.

— Stați să vă spui. Și-o duseră pe cosînzeană la curțile lui Klonkan, unde fata se îndrăgosti nebunește de el. îi lustruia colții cu piele de căprioară, se bronza toată

ziua la răsuflarea lui de foc... Yokan făcea giumbușlucuri, Stătu Palmă îi dădea roată pe jumătatea sa de iepure șchiop... Trăiau cu toții fericiți, pînă ce un ticălos de voinic, fără să fie provocat, tăbărî mișelește în fața castelului și una-două, să le ia fata, că cică o sechestraseră.

— O ce? întrebă Bombas, avid de detalii.

— O... răpiseră, na! Și-atunci, dînd brusc deoparte porțile cetății, se ivi în prag, măreț ca Dragg-Onn, puternic ca munții, strălucitor ca aurul, bogat ca Pluto, chinuit ca Nessus — înfricoșătorul Klonkan, spaima amărîților, ciuma voinicilor, moartea pasiunilor, mozaicul tutunului, tăciunele porumbului, filoxera vi-ței-de-vie! La soare te puteai uita, dar la lună, ba! Se-ndreptă țanțoș către voinic, care-o băgase pe mîneacă.

— Ce? întrebă zmeoaica sură.

— Spada, ca să n-o vadă Klonkan. Se bătură-n spade. Spadele s-au frînt. Se zdreliră-n buzdugane. Cum si al voinicului era tot de puf, totul părea o bătaie cu perne

într-un dormitor de tabără. Atunci Klonkan l-a apucat pe monstru de plete, l-a ridicat pîn-la cer și l-a vîrît în pămînt pînă-n Australia. Voinicul a ieșit de acolo, s-a îmbarcat pe-un vapor și a revenit la luptă. L-a apucat pe Klonkan de coadă, zburîndu-i cîțiva solzi, și l-a rotit atît de rapid, că i s-au separat pe straturi oasele, carnea și sîngele, ca la centrifugă. Zmeul și-a revenit însă și l-a apucat pe voinic de datorie (îi împrumutase odată patru co-sînzene), la care acesta a fugit mîncînd pămîntul. Klonkan a aruncat după el cu un pietroi, de l-a făcut mici-fărîmici. Așa era mărețul Klonkan. Și-am încălecat pe-o gheonoaie și v-am spus o mare și gogonată trăsnaie!

— Bravo! strigară toți zmeii fericiți, după care îl tranșară frumos pe zmeul zmeelor, îl stropiră cu lămîie și-l mîncară cu voie-bună, pînă ce pe tavă rămaseră doar oasele. Mulțumiți, împăcați cu lumea, cei trei se priveau acum ca niște vechi prieteni.

— Fraților, veniți mai aproape, să vă spun o mare taină, rosti Bombas cu o lucire

stranie în ochi. Zmeii de văgăună se apropiară pînă ce labele negre și păroase ale păianjenilor se atinseră. Pînă si Astor vîrîse urechile lui mari în botul zmeului mioritic.

— Aflați, fraților, că eu... eu sînt...

— Cine? întrebare într-un glas cei trei, cuprinși de sumbre presimțiri.

— Eu sînt însuși Klonkan!

Cum n-aveau motive să nu-l creadă, zmeii hotă-rîră să-l urmeze în aventurile lui eroice. Doar Astor avea să rămînă acasă, ca să păzească bordeiul.

A doua zi se-ndreptară cu toții spre împărăția lui Galben-împărat. Ajunși în fața porților, mărețul Bombas-Klonkan umflă pieptul și răcni pîrjolind iarba în fata lui: „Vreau o domniță! Dar să aibă sub douăzeci de primăveri!”

Nici o domniță nu se arătă. Ieși în schimb un Făt-Frumos care-i făcu varză pe toți trei.

POVESTEA LUI ASTOR, PUIUL ZMEULUI DE VĂGĂUNĂ

Trecu o zi, trecură două, trecură nouă și părinții micului Astor nu se mai întoarseră. Fără să-și facă prea multe griji — căci, oricum, mămuca și tătuțu îl băteau de-l zvîntau de câte ori se plictiseau prea tare —, puiul ieșea în fiecare dimineață cu grebla pe spinare și peria crîngurile și pajiștile. De fiecare dată rămîneau prinse în dinții de fier cele mai delicioase insecte. Cum nu-i slăbise încă vederea (asta se-ntîmpla abia la adolescență), Astor se bucura de tot ce era-n preajmă. Se cățara pe câte-o creangă și stătea atîrnat cu capul în jos, țopăia-ntr-un picior pe cărare, decapita ciulinii cu lovituri ale unui închipuit Toroy-Pan, alerga pînă la lacul din preajmă și se scălda în el zvîrlind stropi mari în toate părțile. Intr-o bună zi, întorcîndu-se-n văgăuna maternă, Astor găsi castelul de nisip pe care-l clădise cu o seară-n urmă călcat de picioare

dușmănoase. Din bezna bordeiului pîndeau ochi de tarantule străine. Cineva îi ocupase căsuța părintească. Obidit, puiul porni la drum ducînd cu el numai grebla și trei cămășuțe de sîrmă ghimpată pe care tocmai le dusesese la rîu să le spele.

Întîlni pe drum zmei de toate felurile, mai buni sau mai răi. Cum Astor era tare jucăuș și, mai ales, cum știa să-i scarpine cu grebla tocmai pe unde-i mîncă mai tare, zmeii se purtară frumos cu el. Un zmeu al zmeilor, cărunt și hîtru, îl primi în mina iui de musaca de vinete, săpată adînc sub pămînt, și-i arătă cum se folosește tirbușonul. Puiul dădu și el un cep în stîncă, scoțînd limba de-un cot, și se pomeni acoperit de musaca din cap pînă-n picioare. Zîmbind îngăduitor, zmeul bătrîn îl linse bine, dîn-du-i în același timp sfaturi demne de ținut minte: — Află, fiule, că multe și rele lighioane trăiesc pe lumea asta. Se vede treaba că așa le-a așezat J>^©o" •^^/3V¥VW<*? ^ pentru păcatele noastre. Că doar nu zice de pomană ce zice

Animicștiutorul, în marea lui înțelepciune:
neplăcute decît lucrurile bune Sînt
întotdeauna cele rele.

Am văzut la viața mea hidre cu
douăsprezece capete, ce pot mătura trei
zmei doar cu o lovitură de coadă. Am
văzut scorpioni cît muntele și gheonoaie
cît casele. M-am bătut eu însumi cu...
hm!... cu optzeci și patru de zmei cu colți
deodată și i-am făcut harcea-parcea pe toți!
Am făcut din colții lor ditamai castelul.

— Si unde e castelu-ăsta de colți, nene
zmeule? întrebă somnoros Astor.

— Ăăă... a plouat pe el și s-a dizolvat...
dinții lor nu prea țin la ploaie... Dar ce
voiarn să zic... Fiule! Ia aminte: dintre
toate lighioanele: viermi veninoși, flori
carnivore, caracatițe cu harpon, viespi cu
acul cît lăncile, păianjeni cu plase între doi
munți — nici una nu-i mai rea decît
prăpădiții de suprafață (oamenii, cum își
spun ei). Să nu cumva să cazi în mîna lor
că e jale: în gheară de fiară și-n gură de tun

mai dulce-i pieirea! Dacă vezi vreunul, să fugi mîncînd pămîntul!

— Și cum arată perpeliții ăștia?

— Prăpădiții. Sînt urîți, mă! Brrrr! Îi visezi noaptea. Au... așa... ai văzut peștii curățați de solzi? Ei, așa e pielea lor. Și sînt netezi peste tot, ca niște viermisorii. Da' mușcă rău, mă nepoate, ia uite-aici.

Si zmeul își deșurubă platoșa într-o parte ca să-i arate pustiului o gaură cît ai băga pumnul.

— Asta-i opera unui Făt-Frumos.

Zmeul rămase o vreme pe gînduri și apoi continuă visător:

— Numai că, bată-le să le bată, muierile lor, domnițele, mă, cu sîngele albastru, sînt frumoase, nepoate! Și noi, de, zmei sîntem... avem și noi nevoie... Dar asta nu trebuie să știe un mucos ca tine.

Astor îl ajută să ducă în magazie marea căldare de aramă plină cu musaca. Acolo așteptau niște ființe atît de curioase, că micul zmeu holbă ochii cît cepele: cele două arătări în veșminte albe și cu un soi

de coif alb pe cap aveau pielea ca a peștelui curățat de solzi și erau netezi peste tot și aveau... vai, erau prăpădiții prăpădiți de suprafață! Astor se apucă strîns de piciorul zmeului și începu să urle cît îl țineau bojocii. La rîndul lor, amărîții scăpară din mîini lada de răchită în care se zbătea cineva, se făcură și mai palizi decît erau și, cățărîndu-se unul pe altul, încercară cu disperare să iasă din magazie.

— Stați, mă! Stai, mă, nepoțele, că-mi rupi piciorul! Ce, ai înnebunit? Țștia sînt blînzi, mă, nu muscă. Sînt bucătarii lui Vînat împărat. Iar ăsta e un pui, mă bucătarilor, rușine să vă fie că vă speriați de un prunc cu caș la gură! Bine zice Animicștiutorul, mă: lucrurile care par înspăimînfătoare de multe ori sînt chiar așa.

Bucătarii se potoliră si ei, dar nu se apropiau de micuț în ruptul capului.

— Ce să facem și noi, ia, acolo, puțintică contrabandă. Da' șefii noștri închid si ei ochii. Prăpădiților le trebuie musacaua

noastră, nouă ne trebuie... ne trebuie și nouă ceva de la ei...

— Ce, nene? întrebă Astor, nescăpându-i din ochi pe cei doi monștri.

— Ei, ceva cu halva care nu-i de mutra ta. Ia mai cară-te la joacă.

Pe când ieșea din magazie, Astor mai apucă să-l audă pe zmeu bodogănind:

— Vai de zilișoarele noastre... am ajuns să colaborăm cu" dușmanul... Da'altfel, de unde muieri? Că doar nu zicea degeaba Animicștiutorul, în înțelepciunea lui: dacă dragoste nu e, nimic nu e....

Astor urcă la suprafață și o luă în jos pe cărare, molfăind o mandragoră care țipa ca din gură de șarpe. „Ei, taci, proasto, ce, dacă țipi nu te mănânc?", își zise-n sine, și-i vârî suzeta în gură. Nimeri într-o livadă cu mere ce se coceau sub soarele strălucitor. Fiecare măr strălucea și el ca și soarele. Puiul își înfipse colții în-tr-un fruct și se pomeni, uimit, că-i sar în toate părțile în țărână, căci merele erau de aur. Degeaba îi adună de pe jos și încercă, urlând de

durere, să și-i pună la loc. Tinându-se de fălci, mîrînd și scîncind, umblă prin livada nesfîrșită pînă ce dădu de un prăpădit care moțăia sub un măr. Își pusese o țepușă la ceafă și una sub bărbie, ca să poată sta treaz. Degeaba: cea de sub bărbie îi sfredelise gușa, apoi limba și ieșise de-o palmă prin buza de sus, iar voinicul continua să sforăie haiducește.

— Hei, nene, îl scutură Astor. Nene, scoală-te! Prăpăditul sări în sus de trei coți, își smulse furios țepușa din falcă și se răsti la zmeusor:

— Sine mama naibii ești tu? Tu ești hosu! De se furi mere, netrebnicule?

Și-l înșfacă de urechi, scuturîndu-l pînă ce Astor începu iar să urle.

— Io n-am furat, nene, io nu știu nimic...

— Da, tu ești mic, nu știu nimic, tata-n pod belește oaia, nu? Ia arată se-ai în sîn. Dar voinicul se dezmetici și văzu că n-are-n față decît un pui de zmeu speriat.

pardoselii. Un cor de urlete si gemete se dezlăntui. Ghemuit într-un colt, urla și Astor, mai tare decât ei toți. îngrozit, Prîslea o luă la fugă pe culoarele castelului, citind inscripțiile de pe sute de uși, dar pe nici una nu scria „Cabinet stomatologic”. Ieși din castel si străbătu în goana cailor toată împărăția. Nici un dentist nicăieri: pentru că aveau din belșug pastă de dinți (extrasă din zăcăminte de zmei și vîndută prin contrabandă), nici un locuitor nu avea carii. Disperat, Prîslea merse la Mamma Caterpillar, o babă uitată de moarte, care știa cîte-n lună și-n stele. O omeni cu un șip de rachiu și baba deschise clonțul:

— Maică, o iei mata pîn pădurea de colo, mergi ce mergi, dai de o gaură în pămînt, cobori acolo, faci de trei ori dreapta, de patru ori stînga și mergi, așa, cale de vreo patru luni. Dai de o baltă de argint-viu si dup-aia de o cetate mare. Acolo-i țara zmeilor cu colți. Ția e dentiști dîn tată-n fiu.

Nu trecu anul, că Prîslea se și întoarse cu un zmeu legat fedeleș, cărînd în spinare un coșcogea scaun dentar, alb, cu pedale, pahar de plastic, bormașină și farfurie cu becuri deasupra. Micul convoi fu primit triumfal, cu urale și confetti. Tronul din sala imperială fu demontat și în locul lui fu instalat scaunul dentar. Se formă o lungă coadă, șerpuind pe culoare și prin grădinile castelului. Primul era împăratul însuși, urmau împărăteasa, cele trei fiice și șambelanul. Veneau apoi toți locuitorii împărăției, de la vlădică la opincă, pentru că toți fuseseră ispitiți de merele strălucitoare. Mînuind cu măiestrie leuca, zmeul cu colți lucră de dimineată pînă-n seară. După ce-l certă bine cu buzduganul pe sub fălci, îi plantă împăratului în gingii pietre nestemate după cum urmează: un sardonix, un opal, o agată, un crisolit și un onix în șirul de sus, și un topaz, un smarald, un ametist, un diamant și un jasp în cel de jos. Cînd își arată prima dată, într-un zîmbet larg, noii

dinți, multor curteni li se muia ră genunchii, iar pe o cameristă borțoasă o apucară durerile facerii. Pentru prostime zmeul folosi pietricele de rîu, frumos lustruite. Cînd tot poporul din împărăția lui Vînăt-Impărat avu frumoși dinți nou-nouți, împăratul, recunoscător, îl încarcă de daruri pe felcer: un fier de călcat cu cărbuni, o roată de bicicletă și doi metri de cablu coaxial, și-l trimise înapoi de unde venise. Opri în schimb scaunul dentar care, fiind foarte confortabil, deveni tronul oficial al împărăției.

Venise-ntre timp și rîndul lui Astor, care stătuse cuminte la coadă în spatele șambelanului în ciorapi de mătase. Cînd s-a văzut cu noii colțisori din caiele de potcoavă, micul zmeu fu cît se poate de mulțumit. Și-i înfipse, ca să-i încerce, în spinarea unui motan cenușiu, care-o luă la fugă zbierînd. Zmeusorul ieși din castel fluierînd și țopăind într-un picior. Culese din întinsele grădini un buchet mare de mio-sotis și le ronțăi cu poftă. Prăpădiții

ăștia nu erau chiar așa de răi, se gândi el. Pînă-atunci nu-l mușcase nici unul. Totuși, se ținea departe de satele pe care le zărea risipite ici-colo în fața lui, cu acoperișurile lor de paie, căci cîinii îl miroseau de la distanță și-l lătrau ca turbații.

Cînd se lăsă amurgul, cu dîre sîngerii la orizont, Astor rătăci drumul. O luă printr-un lan de floarea-soarelui, sempiedică de mușuroaie de cîrtită și se prăvăli în țarină de se făcu ca altă arătare, începu să plîngă de foame și de frică. Dar își aduse aminte de părinți și se îmbărbăta: mai rău fusese înainte... Așa că avu puterea să ajungă la marginea unui sat, lîngă un gard pe care încercă să se cațere cu ghearele și cu colții, îl încalecă și se trezi deodată bufnind greoi în partea cealaltă.

În curtea casei se aflau cîteva șiruri de viță-de-vie cu struguri mari și copti, încălziți de soarele portocaliu al asfințitului. Două fetițe cu cozi lungi, împletite cu floricele de nu-mă-uita, băteau de perete o minge vărgată. Jucau Reginele

și, din cînd în cînd, una înainta cu pași mici și se oprea brusc, ca o statuie vie, ținîndu-și parcă și respirația. Umbra ei neagră și lungă ca un ac de ceasornic sentindea atunci pînă la gard. Văzîndu-l pe Astor, ce nimerise într-o albie cu clăbuc și, cu lăbuțele-n sus, se zbătea să iasă, fetele fugiră țipînd pe prispă iar mingea, sărind în arcuri tot mai mici, se opri în niște tufe de zmeură.

— O șopîrlă! O șopîrlă! strigau, ascunzîndu-se după stîlpii prispei. Si tocmai în acea seară tăicuțul plecase în sat ca să cumpere niște hamuri și, după obicei, mai întîrzia pe la crîsmă. Cît despre mămuca, ea le apărea numai noaptea, luminîndu-le visul. Vă-zînd că Astor izbutise în fine să iasă din albie și se-n-drepta ținîndu-se de fund către ele, cele două se refu-giară în tindă și, cu ochișorii măriți de groază, traseră zăvorul. Privind pe ferestruica din bășică de porc, zăriră ciudata arătare — ce nu era mai înaltă

decît ele — oprindu-se-n prag și arătînd cu gheruța către gură.

— Ia uite-o, merge-n două labe, îi șopti la ureche cea cu părul ca spicul copt celeilalte, cu vițele castanii.

— Si ce ochi blînzi are! răspunse cealaltă. Statură așa, cu sufletul la gură, mai multe minute.

Șopîrlă scotea niște sunete caraghioase, dar nu încerca să deschidă ușa.

— îi ghiorăie mațele, trebuie să-i fie tare foame, își ziseră fetițele, întrebîndu-se apoi ce-or mânca oare sopîrlele.

— Păi, gîze, șoricei, molii...

— Rîme... Hai să-i dăm niște rîme!

Toată ziua fetițele scosese rîme din pămînt, și le puseseră claie peste grămadă într-o strachină, sub niște iarbă ofilită. Traseră zăvorul cu grijă și strecurară pe prispă strachina în care rîmele, roșii și inelate, mișunau în toate părțile, strîngîndu-se și subțindu-se. Astor luă farfuria în labe și se înfruptă pe săturate.

Apoi se șterse la bot cu mîneca și spuse politicos:

— Săru'mîna pentru masă.

— Să trăiești, burtică grasă, îi răspunseră fetițele-n cor, după care li se muiară genunchii de frică:

— Vorbește! Vorbește! țipară, nemaștiind unde să se ascundă. Dar zmeșorul deschise încetișor ușa și se așeză pe o laviță, ca un copil cuminte, făcîndu-și de lucru cu o lingură de lemn.

Văzînd cît e de blînd, fetițele s-au liniștit, l-au întrebat cum îl cheamă și ce jocuri știe și, pînă a venit tăicuțul, s-au jucat, pe rînd, de-a matrakul, de-a patru tuute rebegite, de-a mijoarca și de-a cei trei prinți călare.

— Putem să-l ținem, tați? Te rugăm frumos! se pisiciră surorile pe lîngă gospodar.

— Și dacă face murdărie în casă?

— Nu face, tați! Curățăm noi! Hai, tați, lasă-ne să-l creștem noi!

Atît îl bătură la cap pe bietul creștin, care-si iubea fetele ca pe lumina ochilor, că pînă la urmă acesta încuviință.

Așa și-a-nceput Astor viața în mijlocul oamenilor. Curînd, toți l-au îndrăgit pe Gheorghită, cum l-au botezat la biserică, ba încă veneau oameni din toate satele din preajmă să-l vadă. Harnic și destoinic, el a trăit în sat pînă cînd, bătrîn și sătul de zile, a adormit somnul dreptilor. Pînă în ziua de azi oamenii vorbesc cu drag despre el.

POVESTEA DOFTORULUI CHUNG

Ce era la gura cătrănitului Chung traducere liberă Maimuța-care-privește-cu-suspici-une-spre-ocean — pe cînd se-ntorcea spre casă nu îndrăznim să așternem pe hîrtie, dar e lesne de închipuit. Răpit si adus cu forța de pe Tărîmul Celălalt, înșelat la plată de împărat după ce pusese dinți întregului popor, jefuit de scaunul său dentar, dăruit în batjocură cu trei hîrburi cu care n-avea ce face, zmeul clănțănea fioros

din colții săi multicolori și izbea cu picioarele în toți bolovanii din cale.

— Presley! Presley! Te fac arșice! răcnea el înăbușit, rășchirîndu-și în van ghearele. Acest nume devenise pentru el un coșmar și o batjocură. Ce prost fusese! Ce ușor se lăsase păcălit... Nemernicul acela bătuse la ușa pașnicului său cabinet, pe care scria

Dr. Chung

medic primar

Stomatologie: luni 14 -16

miercuri 10 -12

Schingiuri: joi 16 -18

vineri 6 -10

Execuții: sîmbătă 8 -16

DUMINICA ÎNCHIS

se așezase în scaun și ceruse: 112

— O excusie, vă rog. Dar fără spălat pe cap, că sînt pusin răcit.

Și nici măcar nu era într-o sîmbătă... Pînă ieșise să aducă butucul și securea, prăpăditul își și pregătise lațul. Și, o dată legat, ce era să mai facă bietul doftor? Du-

te, nene, și scoate dinți la un popor întreg pe degeaba!

Ajuns aici cu amintirile, sîngele îi năvăli din nou în cap zmeului, care se albaștri tot la față. Turbat de furie, apucă străvechiul fier de călcat și-l azvîrli cît colo. Si, ce să vezi? Unde căzu fierul, se făcu un lac rotund, cu apa limpede și scînteietoare, avînd în mijloc o mîndrețe de insulă. Pe insulă, printre palmieri, eucalipti, rododendroni, yucca, sequoia și codița-șo-ricelului, se ridica o măreață cetate în formă de fier de călcat de pe vremea bunicii. Dinspre ferestrele ei zimțate de la etaj se auzea un cor femeiesc suav, dulce și atrăgător. Șuvițe de păr auriu fluturînd în vînt de la geamuri nu mai lăsau nici o îndoială că în cetatea aceea trăiau cosînzene! Chiar ele cîntau, chiar ele-l chemau, lasciv și tînjitor, pe doftorul de pe celălalt mal. Zmeul dădu roată lacului în căutare de vreo barcă, dar nu găsi nimic. Trase atunci văzduh în piept și, din tot focul inimilor sale, suflă cascade de văpăi

asupra valurilor, pînă ce acestea secară pe o porțiune destul de lată ca el să poată trece, țopăind (căci pe fund erau scoici ascuțite și cioburi de sticle de bere), cu apele oprite grămadă la stîngă și la dreapta lui. Doi ani de zile își croi drum prin jungla luxuriantă de codița-soricelului pînă ce, într-o după-amia-ză cu soare blînd, ajunse la poarta cetății.

Cetatea frigea. Felcerul blestemă de cîteva ori su-flîndu-si în gheara vătămată, iar apoi înainta cu grijă pe coridoare, atent să nu se mai atingă de pereți. De-o parte și de alta a coridoarelor se aflau încăperi numerotate, cu ușile deschise larg. Fiecare încăpere era de altă culoare, cu tapeturi înflorate pe pereți, dar cu aceeași carpetă (cîteva nimfe grăsuțe, cu sîinii sidefii, stînd în tot felul de atitudini grațioase pe malul unei ape albastre ca peruzeaua) pe zidul din spate, în fiecare cameră erau cîte zece călcătorese ce mînu-iau vesele fiarele bătrînești, făcîndu-le să alunece peste plătcuțe și mînecuțe, fustițe și bluzițe,

cearșafuri și fețe de pernă, ocolind nasturii cu grijă și menajînd broderiile. Zmeul trase pe nări mireasma paradisi-acă și înțelese că în fiare nu sfîrîiau tăciuni aprinși, ci smirnă și tămîie, ca în cădelnițe. Nouă călcătorese blonde și una roșcată se aflau în fiecare odaie. Cînd zmeul vîra capul pe ușă, toate-i făceau prietenoase cu mîna, zîmbindu-i dulce, cu gropițe-n obraji.

— Probleme cu dantura pe-aici? întreba el, năucit și fără noimă, căci fiecare cosînzeană avea dințișorii ca perlele. Iar fetele rîdeau, îl înconjurau și dansau în jurul lui, înfășurîndu-l în cearșafurile lor roze, parfumate și cu volănase fantezi de-a lungul tivurilor. Nouă sute patruzeci de cosînzene numără felcerul după ce urcă, pe o scară în spirală, și la etajul întîi și doi ale cetății. Firește, cele nouăzeci și patru de roșcate erau inutilizabile, și de altfel erau cele mai rele călcătorese, lăsînd pe capotele și camisole semilune cafenii de arsură. De aceea, doftorul Chung le izgoni nemilos din cetate. Plînse, despletite,

strângînd la piept fierul de călcat, roșcatele se refugiară la o margine a insulei, făcîndu-si o colibă din bîrne de codița-so-ricelului.

Șapte ani petrecu felcerul nostru în brațele cu firișoare de păr auriu ale cosînznelor. Răsfățat ca un prunc, înfășat în scutece florale, în satinuri și brocarturi împărătești, pudrat la încheieturi cu talcul cel mai fin, el domni fericit peste labirintul de plete de aur în care, înmormîntat, ar fi vrut să-si sfîrsească zilele. Cîntecele dulci, destrămate ca adierile, miresmele grele și uleioase, atingerea prelungilor degețele roze ca aurorele făcură ca sufletul zmeului cu colți să se cufunde într-un abis de somnoroasă voluptate. Dar, vai! fericirea durează puțin, după neprețuita învățătură a Animicștiutorului, care scria cu condeiu său de aur: Nenorocirea vine întotdeauna Exact în clipa cînd te lovește.

Ducînd o viață aspră, înfruntînd zilnic balauri și gărgăuni uriași, roșcatele deveniră, cu trecerea anilor, adevărate

amazoane, ce știau a mînui la fel de bine
fussul și vatalla, arme nimicitoare, de vuia
jungla de zgomotul lor. La sfîrșitul celui
de-al șaptelea an, cuprinse de beția
răzbunării, ele năvăliră în pașnicul castel al
plăcerilor. Talpa de fontă a fiarelor de
călcat fu o pavază mult prea slabă pentru
bieteles cosînzene, care căzură într-o robie
cumplită. Dezbrăcate de veșmintele lor
vaporoase, legate una de cozile celeilalte,
fură îmbarcate în cinci corăbii și exportate,
cu o stampilă CTC între omoplați, în cele
mai îndepărtate colțuri ale lumii. Doftorul,
pe armura și-ntre solzii căruia se prinseseră
atîtea fire lungi și blonde, că arăta acum ca
un pămătuf de bărbierit, abia reuși să scape
cu viață, trecînd înot pe malul celălalt.
Scuturîndu-se de apă ca un cîine, o porni
din nou, agale, către casă.

— Of, Aachena, Abababarosa,
Abogalibza, Absa-loma, Aburita,
Accccccca, Aciduzza, Acostata, Acu-
ratezza, Acushacusha, Adrenalina,
Adorrmeeta, Afostodata, Agîgga, Ahîhha,

Alkatela, Amarcorda, Ambizioza,
Amfibraha, Amjurapahta, Ammora (cu
115alunița ta de pe șold),
Amniotitrabuniculugontzyas-da,
Amurezata, Amuzzitta, Anala, Anagrama,
Ana-pesta, Antebrața, Anulata, Anumita,
Anunkkkttata, Aoa, Aoolitta, Apendicita,
Apraxiologista, Aroganta, Arroganta,
Arroganta, Arpaleta, Asta (și o uitasem pe
sora ta geamănă Aia), Ațița, Ațuțulica,
Aurica, Auscultata, Avangarda, Avuabila,
Axiona, Ayyaha, Ayubalanga, Azamcitita,
Azamdormita, Azazazaza,
Baaaaaaaaaaaaaaaa, Baaba, Baalbeka,
Barbecua
Xulsolara, Yucca, Yumida, Yuzufa, Zurlia,
Zutamena, Zutta, Zuveika, Zuza,
Zygomatica, Zîzzania, precum și tu,
neuitată Gabi! gema zmeul la amintirea
anilor de pe insulă, pe cînd străbătea munți
și văi sub un cer de furtună. Niciodată
ochii mei n-or să vă mai vadă, niciodată
organul meu prințesoreceptor n-o să vă
mai savureze feromonii...

De necaz, zmeul trînti roata de bicicletă, pe care-o cărase tot timpul în spate împreună cu cablul coaxial, de un picior de stîncă dezgolită. Unde izbi roata, se făcu o gaură rotundă în stîncă, mare cît să poată trece nestînjenit un zmeu de mărimea lui Chung. Leuca prinse să zvîcnească în pumnul zmeului, îndemnîndu-l spre noi aventuri. Ce noi prințese și cosînzene i se vor mai dărui? Peste ce paiate cu arhitrave de fildeș va mai domni netulburat? Înaintînd greoi prin culoarul săpat în stîncă, zmeul văzu cu uimire cum pereții zgrunțuroși, pe care curgea apa și de care se agățau stranii insecte oarbe, se fac din ce în ce mai străvezii, pînă^ ajunseră la culoarea și limpezimea safirului pur. În grosimea uriașei pietre prețioase care-l înconjura din toate părțile se vedeau prinse, ca gîzele în chihlimbar, ființe de basm și de vis, ce nu erau de pe această lume. Toate întindeau rugătoare brațele către zmeu, toate încercau parcă să șoptească un același cuvînt, cu buzele lor

curcubeene. Tunelul se încâlcea tot mai mult, suia și cobora, pînă ce deodată se lărgi, dînd într-o măreață sală subpămînteană. Si aici pereții erau cu totul și cu totul de safir orbitor, în mijlocul sălii se afla o grămadă de cinci coți înălțime, alcătuită din toate odoarele pămîntului. Ce nu găseai acolo? Lanțuri de aur și de argint, înnodate și încîlcite de n-ar mai fi putut nimeni să le desfacă, pocale de jad străveziu, săpat cu măiestrie, cupe de aur încrustate cu opale, cruci presărate cu mărgăritare strîmbe, tiare episcopale cu ochi împrejur, de beriliu, taleri și icosari și guldeni și florini și pistoli și mahmudele din aur verzui, pumni de diamante, unele cît nuca, risipite pe podea, coroane regale, cîrje papale, moaște ferecate în argint, inele cu pietre răsucite și brățări înfățișînd crocodili. Lățit ca o broască pe grămada de scule prețioase zăcea un balaur obez, cu douăsprezece capete ce se holbau sălbatic la zmeul oprit în prag, orbit de-atîta scînteiere. Din botul unuia țîșni o limbă de

cameleon, care-l prinse bine de mijloc pe zmeu și-l trase cu o putere grozavă către botul plin de pumnale. Felcerul crezu că i-a sunat ceasul. Nu mică-i fu mirarea când se trezi pus ușurel pe picioare în fața balaurului, înfundat pîn-la genunchi în grămada de bijuterii. Cele douăsprezece capete îl priveau binevoitor. Al doilea din dreapta luă cuvîntul:

— Salutare, coane. Uite care-i treaba, o să intru direct în subiect. Eu sînt... mă rog, noi sîntem Balaurul din peștera de safir.

— Am bănuț eu ceva, întrerupse destul de obraznic Chung, care-și mai venise-n fire.

— Cică misiunea noastră e să păzim grămada asta de...

— Vorbește cuviincios, se amestecă un cap din extremitatea opusă, în definitiv, e o onorabilă grămadă de aur și giuvaeruri...

— ...cu un moț cît toate zilele! Urăsc, urăsc, urăsc toate farafastîcurile astea pentru bogătași, cucoane și popi! Proletari din toate țările, uniți-vă!

— Hai, lasă revoluția, zise împăciuitor alt cap. Așa e numărul doi, zăvragiu nevoie mare, explică el, după care reluă pe alt ton. Cică soarta noastră e să păzim comoara. Păi o păzim, ce să facem, parcă putem să ieșim de-aici? Doar capetele ne-ar putea trece prin tunel, dar nicidecum burdufu-ăsta, hipopotamu-ăsta de care sîntem legați cu toții... Numai tu, doctore, ai putea să ne-ajuti.

— Da, numai tu, doctore! Ajută-ne, doctore! se milogiră în cor toate celelalte capete. De o mie de ani te așteptăm! Vai! O mie de ani pierduți din viață!

— Ne-au mîncat tinerețea moșierii și fabricanții, gemu numărul doi.

— Bine, fraților, dar de unde știți că sînt doctor?

— Păi ești zmeu cu colți, și mai și miroși a amalgam dentar de la o poștă. Ia zi, numărul opt, care era planul nostru?

— Uite, ne gîndeam noi dacă nu ai putea mata să ne separi, știi, ca pe frații siamezi, și în loc de balaur să ne faci doisprezece

șerpi, ca să putem scăpa o dată din grota asta, să uităm de giuvaeruri...

— ...și unul de altul, completară ceilalți, nostalgici.

— Ce zici? Te învoiești?

Zmeul se uită lung la trupul mătăhălos al balaurului. Apoi, și mai lung, spre grămada de comori, își compuse, ca la poker, o figură de nepătruns. Scoase o pilă de unghii și începu să-și ferchezuiască fără grabă o gheară.

— How much? catadicsi să zică, nepăsător, într-un târziu.

— A, oricît, ia orice, ia tot, săriră cu toții. Cît poți căra în spinare. Ba te mai ajutăm și noi!

Zmeul îi privi chiorîș:

— E puțin, stimabile. Uite ce e. Eu vă servesc doar așa, că-mi place de voi. Da' să fie clar cine e de-acuma șeful.

— Tu ești, conașule! strigă numărul șase, iar ceilalți încuviințară.

— Bun. Uite ce vreau eu de la voi. Mai întâi, toată comoara mi-o duceți pîn-acasă.

— Ducem!

— După-aia, spuneți chiar acum o poveste.

— Știai tu Zurba lui Zurbalan, zmăul din Quatr'a, îi șopti patru lui unu. Unu începu, într-o tăcere solemnă. Zmeii, ca și balaurii, nu iubesc nimic mai mult decât vechile basme. Fremătară la noianul de aventuri povestite în nobil vers. Când numărul unu termină, se lăsă o tăcere mare. Parcă întregul munte de piatră scumpă rezona încă, neauzit. Tot doctorul Chung întrerupse clipa de meditație.

— Și trei: mă veți ajuta în planul meu de cucerire a lumii. Cu ajutorul vostru și al comorii din muntele de safir voi fi proclamat împărat al universului cu trei tuiuri.

— Trăiască măria sa, doftorul Chung! răcniră entuziasmate cele douăsprezece capete.

Atunci, felcerul se puse pe treabă. Narcotiza bine balaurii cu leuca și apoi se apucă să spintece marele trup la rădăcina gîturilor șerpești, înfășură bine cu sfoară

cele douăsprezece fișii tăiate, dîndu-le forma unor rulouri de carne însolzată. Vindecă rănile cu tinctură de codițașoricelului, adusă de pe insula călcătoreselor. Cînd se treziră, cei doisprezece șerpi începură să mișune prin toată peștera, beți de bucurie. Luară în gură cîte giuvaeruri putură și ieșiră cîte unul la suprafață. Ieși și zmeul, încărcat și el cu o grămadă de scule de preț. Opriră în prima mare cetate întîlnită pe drum și cumpărară o oaste de mercenari, începură cucerirea ținuturilor din preajmă. Una cîte una, fortărețele cădeau, asediate de puternicii și înțelepții generali-balaur, care din păcate rămăseseră numai unsprezece. Numărul doi răsculase masele populare în teritoriul cucerit și trebuise sacrificat.

Încoronat împărat al universului și sătul de atîția ani de pribegie, doftorul se gîndea cu tot mai mult dor la micul lui cabinet dentar și la soața pe care-o lăsase să-l aștepte credincioasă atîta timp. Încoifat și-mplătoșat, cu pieptul plin de decorații,

însoțit de trompetiști și paji muiți în fir,
zmeul descinse, emoționat, în ținutul natal.

Totul era acolo neschimbat: lichenii
fosforescenți, bălțile de mercur,
fermecătorii vulcani noroioși. Stalactitele
din tavanul îndepărtat. Ostenit, eroul bătu
la ușa cabinetului său. Deschise soața, și ea
neschimbată de trecerea vremii.

— Unde-ai fost, nenorocitul, atîta vreme?
îl fulgeră ea cu privirile. Și ce e cu firele
astea blonde pe tine, depravatule?

— Dragă, pot să-ți explic..., se bîlbîi
zmeul, simțind cum îl năpădește o sudoare
de moarte.

Dar consoarta, fără să mai asculte, îl
sugrumă cu cablul coaxial.

ZURBA LUI ZURBALAN, ZMĂUL DIN QUATR'A

Matrak, înstrună-mi lira,
și sub bolta-nțurțurată

Am să-l cînt pe cel mai tare zmău care-a
trăit

vreodată,

Și-a cui glorie crescut-a zi de zi si an de
an. O, Matrak, dă-mi inspirare ca să-l cînt
pe Zurbalan! Si ofrandă-ți voi aduce zece
mii de prăpădiți Preparați în foi de dafin, la
foc moale perpeliți, Ardere de tot să-țifie,
si de un miros plăcut. Dar de nu-mi dai
iscusință, ești la rîndul tău pierdut: O să-ți
ciopîrtesc statuia, n-o să te cunoști tu
singur, O să fac din tine doniți, greble,
ciubere si linguri, O să uit a tale imnuri,
capiștea ți-o voi prăvale, Cocină de porci
voi face din bisericile tale! Preoții ce te
slujiră am să-i taifișii cu lama, încît n-o să
se mai știe care-i tata, care-i mama. Fii
atent că nu știu multe, să nu zici că nu ți-
am spus! Hai, Matrak, înstrună-mi lira, de-
un nou cînt mi-e dor

nespus!

Șapte sunt minuni, si șapte sunt planeți, se
zice,-n
ceruri,

Șapte centre de putere înșirate, giuvaeruri,
Pe coloana vertebrală, luminând curcubean.
Șapte sunt cetăți în vastul teritoriu
subteran.

Iar din cele șapte una strălucește între
toate Cum întrece briliantul veștedele
nestemate: Este Quatr'a cea săpată în
porfirul cel mai dur. Șapte ziduri uriașe îi
dau roată împrejur.

Acolo, în Quatr'a sfântă, se născu
printr-un miracul Un pruncuț de zmau ce
chipul îl avea ca însuși dracul, Ochii răi,
urechi ciulite, colții îi ieșeau prin buze...
Vă închipuiți mândria norocoasei de
lehuze. Când îl duse să-l închine la Matrak,
fără de preget Mititelul pe cel preot îl
mușcă adânc de-un deget, Semn că, iată, în
cetate se născuse un erou! Când vru iar să îl
închine, pruncul îl mușcă din nou. Atunci
popa-i dădu nume, înălțându-l pînă-n nori,
Zurbalan, ce însemnează: „M-a muscat de
două ori." Si i-a profețit: „Măi tată, nu te
mai zmuci atît, Stai să-ți spun o viziune,
scoate-mi ghearele din gît! Zurbalane,

multe rele tu vei face pe pământ, Mulți sub
jetul tău de flăcări își vor da suflarea-n
vînt, Multe urbe ai să dărâmi, multe sate o
să strici, Dar pieri-vei de cîntarea unei
biete păsăricii" Ar fi vrut mai mult să
spună preotul cu creasta lată, Dară pruncul
îi înfipse toți caninii-n beregată De abia
putură zmăii să-i despartă, să-i împace.

Zurbalan crescú năvalnic printre bîte
și matrace. La concurs de buzdugane era
pururi locu-ntîi, își durase viziuna-n
labirintele spăimîi Ale unei mlaștini
putrezi, cu păianjeni transparenti Și fîntări
cît cormoranii, învîrtindu-se demenți. Cele
zece coarne-n țeastă îi crescură de o palmă,
Auzeai numai ocară,-njurătură și sudalmă
Dacă-i pătrundeai în grotă, și apoi îți
dădeai duhul De matrakul lui năpraznic,
care spinteca văzduhul.

Ce s-o mai lungim, voinicul se lățise
an de an Și în umeri, si în faimă: toți știau
de Zurbalan! Într-o seară, pe cînd zmăul
sta pe jilțu-i de opal Si mînca ficat de zîină
dintr-un craniu de zombal, Uite-o pasăre că

intră pe ferești de cuarț și-ifată Drept în sân
la zmaul crîncen oușor de ciocolată, învelit
în poleială zugrăvită-n alb și ros. Precum
știți, Ia ouă „Kinder” chiar și zmeii-s
pofțicioși.

Zmaul nostru staniolul netezind ușor
cu gheara Se văzu ca-ntr-o oglindă și văzu
în spate seara, Iar apoi muscă din coaja ce-
i din lapte și cacao Ca să dea de jucărie:
„Ce-ofi? bețe de Macao? Vreun hipopotam
de plastic? Insulă cu palmier?” Zurbalan
abia așteaptă să își facă șantier Ca să
asambleze-n pripă jucăria, micul dar.
Scoase din ovalul moale fluture de insectar
Cu aripe colorate și cu ochii de safir.
Fluturele îi șoptește în amurg de serasir:
„Zmau nebun, tu zaci aicea îndopîndu-te
ca porcul Cînd de țara ta își rîde Făt-
Frumosul, trolul, orcul Si-alte multe
lighioane! Sus, voinice, la război! Hai,
ciobește buza lunii, fii erou între eroi!”
Zurbalan se scoală-ndată fioros ca urșii
berci, Fluturașul de-l strivește chiar în sân,
îl face terci, Si cum noaptea se lăsase,

drept în lună el țintește Si matrakul îl
aruncă pe orbită, voinicește, Pînă ce, după
trei zile, el știrbește cornul lunii.

Astfel Zurbalan devine campionul națiunii.
Apoi grelele războaie cu dușmanii
dimprejur

Le porni de unul singur, luxînd falei,
rupînd femur,

Deșelînd pitici și nimfe, spintecînd pe
uriași, Opărind la foc de nare sat, cetate si
oraș. Scorpioni cu zece coade, Feți-
Frumosi cu stea înfrunte Pe turbatul fiu al
Quatr'ei nu cutează să-l înfrunte, Incit ne-
ntrebăm cu ciudă, cum se-ntreabă naratorii,
Dacă tot așa vom duce-o, din victorii în
victorii, Pîn-la capăt. Din păcate nici de
data asta n-am Vreo ieșire mai ca lumea,
decît tot cherchez la femme...

Așadar, cînd răsăritul îl prăda, ajunse
zmăul

La Kokorro, cetățuie așezată pe pîrăul
Limpede de-acid sulfuric, plin de pești din
marmuri
moi.

Zurbalan ieși din codru și le declară război, în Kokorro stau de secuii asiaticii, zombalii, Clinchetind inele-n colții colorați ca și vitralii, Rezistențe și tranzistori tot lipind cu cositor. Rege le era pe-atuncea ne-nfricatul Hydro F0rr. Regele avea o fată mîndră ca ofloare-n glastră, Cu trei coarne-n vîrfid teslei: roșă, galbenă și-albastră,

Dar la nazuri ne-ntrecută: nu răbda orice zevzec Ca să-i pună mîna-n jurul taliei, la Thisko-Tekk, Că-l tráznea cu tamburina peste ochi de vedea negru. „Ah, Matrak, cînd voi da oare de-un mascul frumos, integru

Si deștept, să-mi ceară mîna si să fiu a lui pe veci?" Se-ntreba mereu Elvilla tot hrănind la lilieci. „Nimenea n-o să mă aibă pînă nu o să-mi aducă Pasărea Distrugătoare ce trăiește într-o nucă Si l-al cărei glas teribil se preface totu-n scrum." Să îi cate păsărică s-au găsit voinici duium, însă care cum plecat-a, si-a lăsat a sale oase.

Prin coclauri neumblate, prin
prăpăstii fioroase Unde zuuuzele-mblănite
i-au găsit si le-au scos ochii, Ca dovadă de
ce suflet stă în piepții unei rochii...
Zurbalan plecă si dînsul, cu matrakul greu
în circă, Si pe drum, pe înserate, el găsește
o năpîrcă Ce îi strigă: „Fă-ți pomană,
zmăule, am însetat, Du-mă pînă lafintîină,
că altfel m-am curățat!" Zurbalan zîmbește
nobil, generos piciorul saltă Pe năpîrcă de-
o trimite drept pe lumea ceealaltă.
Mulțumit de fapta bună, o luă prin codru
lin.

Traversă un rîu de lacrimi, apoi altul
de pelin. Sui muntele de sticlă și în vîrfgăsi
o casă, Lîngă ea un nuc cu frunza palidă si
viermănoasă, Ce nu da nici pic de umbră,
parcă n-arfi existat. Nucile-n cămașă verde
putrezeau în înserat. Zmăul s-apucă de
trunchiul nukului, ca să-l smucească Dar
era numai stafie, nu tu sevă, nu tu iască,
Aer doar strîngeai în brațe. Cătrănit, săltă
matrakul Și lovi cu dușmănie, dar atunci
dădu de dracul, Fiindcă gheoga străbătuse

prin copac, lovise-n sol Și zvîcnise drept în capul zmaului. Sună a gol Ca un clopot de aramă. Zurbalan căzu în dos Și văzu printre steluțe un bătrîn politicoș Ce ieșise din căsuță. „Ce e, cine ești mata?”

— Ia, un moș acolo, gîrboș. Dacă ți-este voia-așa Animicaștiutorul poți să-mi spui. Și chiar așa e, Am știut odată totul, și-am văzut că-ifoc de paie Tot ce știi și tot ce este. Acum nu mai știu nemica, Doar mă bucur cum se suie pe sumanul meu furnica Și cum zboară funigeeii licărind în cerul gol.

Oh, măreț este nimicul ce dă lumilor ocol!

— Moșule, ia lasă vorba și mă-nvață cum să sui între crengile aceste pîn-la nucile-amărușii,

Că într-una dintre ele pitulată-i, mi se pare,
Pasărea Apocalipsei, Pasărea
Distrugătoare!

— Zurbalan, acea ființă nu e de pe lumea noastră. Ți-a cerut-o o zmeoaică dulce ca o floare-n glastră? Ia gîndește: ce îți cere orice fată și-orice floare? Dragostea e,

Zurbalane, Pasărea Distrugătoare! Dacă n-ai avut să-i dăruie dragoste, de ești uscat
Ca și nucul ăsta care în veci umbră nu a dat,
Dacăflutând ucis-ai, dacă ai strivit năpîrcă,
Poți să fii voinicul lumii, dar în viață ai dat zbîrca...

— Moș nebun, înșiri la vorbe aruncate cu toptanul. Dragostea? Cum se mănîncă? Mi-e năpraznic buzduganul.

Si toți tremură, se-ndeașă să îmi între-n orice voie, Mă respectă ca pe-un rege, de amor nu e nevoie. Chiar Elvilla,-nchipuita, o să-mi zică doar „stăpîne”, Smirnă o să stea nainte-mi, o să-mi lingă aste mîne, Că altfel întorc eu foaia. Ce mai stai? Dă-mi ajutor Să mă urc în nuc, că altfel una-două te omor!

Vîjul ridică alene genele ce-s lungi de-un metru

Cu toiagul, dă pe spate pălăria cea de fetru
Și un semn făcu din deget. Crengile atunci se lasă

Iară nucile căzură prin otava de mătasă.

Zurbalan cu buzduganul le zdrobește câte
una

Și din ele el moșește cerul, stelele și luna
Unei alte lumi, cu lacuri limpezi și nisipuri
de-aur,

Lume-n care stau alături o licornă și-un
centaur,

Smălțuit blazon ce-n vise îți apare doar,
când ești

însetat de armonia tandră-a sferelor cerești.

Doar o nucă mai rămase. Zurbalan o-
nșfacă-n gheare

Și cu colții o sfîsie. Pasărea Distrugătoare
Se ivește în haloul dragostei: un glob de
foc

Orbitor, cu pîlpîire ca de cuarțuri în mijloc

Și în lumea ideală izvorăște mii de
raze Pe licornă și centaur, peste luncile-n
extaze... Buzduganul se topește și începe
ca să curgă, Zmăului în ochii capii viața
prinde să amurgă, Că în ochi de lighioane,
de mișei, de proști, de fiare Dragostea
dumnezeiască-i Pasăre Distrugătoare...

Pe cel zău îl vezi și astăzi, dacă ți-este
dor
de dînsul, Sus, în vîrfde stei de piatră,
jalnic de te-apucă
plînsul,
împăiat cu zegras, ochii două cioburi reci
de stras, Buzduganul sprijinindu-l pe un
mic iconostas Unde-au scrijelit elevii
(vandalism și nesimțire) Trei cuvinte:

POVESTEA ANIMICȘTIUTORULUI

În îngîmfarea și prostia lui fără
marginii, Zurbalan uitase ceea ce pînă și un
bătrîn știe, că Ani-micștiutorul nu
vorbește, sau cel puțin nu ca zmeii de rînd.
Vîjful cu gene atît de lungi încît trebuia să
le ridice cu toiagul era mulțumit de lecția
pe care-o dăduse zăului, dar se simțea
totuși puțin rușinat de înșelăciune. „O,
Animicștiuturile, iartă unui biet Om-de-
flori-cu-barba-de-mătase că ți-a luat
numele în desert!”, murmură el pe cînd se

întorcea în colibă. Acolo se așeză pe o laviță și rămase pierdut, con-templînd pe fereastră munții albaștri din zare. Totul, totul în lunga sa viață, care-i trecea acum prin fața ochilor, fusese legat de chipul mereu pierdut și mereu întrezărit al Animicștiutorului.

Omul-de-flori-cu-barba-de-mătase, ce răspundea la numele de Umbello (cum îi vom spune de-aici înainte), se născuse, asemenea tuturor celor din neamul său, în vârful unui munte de sticlă, atît de alunecos că nu-l putea nimeni urca si atît de străveziu încît puteai vedea, în miezul său, un uriaș prunc nenăscut, ghemuit ca într-un pîntec de mamă. Părinții lui Umbello, plecați după hrană, fuseseră într-o zi prinși și uciși de niște orei sălbatici. Micuțul îndurase o foarne crîncenă și, cînd nu mai putu răbda, se lăsă să alunece la vale pe o pantă a muntelui.

Ajuns jos, o porni șchiopătînd prin înspăimîntătoarele crîn-guri de licheni fosforescenți, fojgăind de insecte oarbe.

Din fericire pentru el, trecu pe deasupra un zmeu al zmeelor, tocmai la timp ca să-l scape din fălcile unui mare păianjen cavernicol. Umbello prinse funia aruncată și se înălță sub stalactitele bolții. Trecură peste un lanț de vulcani activi, dincolo de care se ivi o cetate. Zmeul zmeelor coborî cât să-l lase pe micul om-de-flori la pământ și se-ndepărtă iarăși în zbor pînă nu se mai văzu.

Umbello intră în cetățuie, care era a zmeilor mioritici, și rătăci toată ziua, înfometat, pe străzile ei. Pe seară se așeză abătut pe o bordură, privind forfota de ființe cu solzi și fioroase buzdugane ce intrau în prăvălii și se opreau la sfat, la câte-un colț de stradă. Un vagabond cu cioarecii rupți se așeză alături de el.

— Ehe, grea e viața, măi, puștiulică, intră el în vorbă, stîlcind cuvintele din cauza a o mulțime de colți lipsă. Umbello nu răspunse nimic, dar burta îi ghiorăi atît de tare, că și acesta fu un răspuns.

— Știu, nepoate, știu, același sentiment metafizic îl am și eu.

— Cum? Micuțul îl privi chiorîs pe vagabond.

— Adică mor de foame, ca să zic așa.

— Nu, asta am înțeles, da' ce-nseamnă, nene, cu-vîntu-ăla, mate-fizică, sau cum i-ai zis?

— Asta nu-i de nutrița ta, măi pustiule. Uită-te la mine cum mi-au ieșit solzii prin căciulă: e din pricina afurisitului ăstuia de cuvînt, așa să știi. Mai bine, hai cu mine să scăpăm de pîrdalnicul de gol în stomac.

Cu inima cam îndoită, Umbello plecă de mîna cu vagabondul pe niște ulițe întortocheate pînă ce, la marginea cetății, sub zidul de apărare pe care trona ditamai catapulta, dădură de o căsuță împrejmuită cu gard. Săriră gardul și nimeriră într-un grajd în care omulețul-de-flori recunoscu o gorgonă. Era un fel de vacă, atît de mare, că umplea grajdul pînă sub acoperiș. Avea culoarea albastru ultramarin și coarne dintr-un metal alb ca argintul, între

picioarele dindărăt avea un uger uriaș cu patru țîțe: una roșie, una neagră, una verde și ultima albă. Umbello îi văzuse poza într-o carte din care-i citea, pe vremuri, mama lui la culcare, așa că știa la ce trebuie să se aștepte. Se-nălță pe vîrfuri ca să ajungă la țîța cea neagră, despre care-si amintea că trebuie să fie cea cu sirop de zmeură. Scuipe imediat și se șterse caraghios pe limbă, căci dădu de un vin puterea ursului care nu-i fu nicidecum pe plac.

— Micuțule, zise cu blîndețe gorgona, privind către el cu ochiul ei de junincă, te-aș sfătui s-o încerci pe cea roșie. De fapt, principiul e simplu: culoarea îți arată conținutul.

— Mulțumim de explicații, doamnă, spuse politicoș în locul lui Umbello vagabondul, care se-apucă imediat să tragă vîrtos din țîța tocmai părăsită de cel mic. Se înfruptară pe rînd din lapte, vin, sirop și sevă de roua-spadei, pînă ce se întremară cu totul. Cei doi se tolăniră pînă la urmă în paie, cu capetele sprijinite de șoldul

gorgonei, care rumega liniștită, înveselit de vin și fără chef de culcare, zmeul mioritic începu să-i vorbească lui Umbello despre câte-n lună și-n soare.

— Nepoate, să știi că, așa cum mă vezi, pîrlit și amărît, nu mă dau pe zmeul frumos și viteaz care-am fost odată. E drept că acum rîd toți de mine, dar nimeni nu știe ce știu eu. Nimeni nu l-a văzut pe el... pe el...

— Pe cine, nene?

— Nimeni nu i-a sorbit nesfîrsita înțelepciune, continuă zmeul fără să-l ia-n seamă. Si cînd mă gîn-desc cît de neașteptat a-nceput totul... O dată, trecînd pe lîngă niște rubedenii care pierduseră un sac de scalpuri, am auzit o zmeoaică grăind: „Eh, degeaba mai bocim atît, căci e după cum grăit-a Animic-știu torul:

Ce este. este

Și ce nu este, nu este.

Cînd am auzit vorbele-astea, am rămas împietrit: toată înțelepciunea lumii mi se părea adunată în ele. Am lepădat

într-o clipă scutul și buzduganul și mi-am închinat viața gândirii la aceste două versuri. Nici pînă azi nu le-am atins străfundurile.

— „Ce este, este, și ce nu este, nu este”, repetă înfiorat si Umbello, simțind si el că acea noapte îl va schimba pentru totdeauna.

— Cine este Animicstiutorul? întrebă el, tot numai urechi.

— L-am văzut o singură dată, și-atunci în vis. Dar si atît e prea mult. în visul meu se arăta un munte înalt pîn-la cer. Dar nu aici, sub țurțuri, ci la Suprafață, unde se zice că totul e acoperit de un fel de clopot din cel mai curat safir. Se zice că acolo iarba e verde (deși mi se pare cam exagerat) și că prăpădiții au și ei orașe ca și noi (scorniri de-ale călătorilor, probabil). Acolo, în munte, mi s-a arătat un ghețar măreț și, în ghețar, o mare bulă de aer, cît o casă cuprinzătoare. „Ești pe Acoperișul Lumii”, mi-a șoptit o voce dulce-n ureche. Acolo, în miezul globului de aer, l-am văzut: mare

copil gol, cu ochi limpezi de diamant, avînd într-o mînă Toiagul cu Urechi și încălțat cu ghetetele de plumb. Privea prin peretele lui de sticlă, pe rînd, la cîte un lucru din lumea de-afară: o pasăre, o vulpe albă, un arbore de tisă. Cînd îl atingea privirea lui, lucrul scînteia, culorile i se aprindeau, și vulpea sau arborele se desprindeau dintre celelalte forme și începeau cu adevărat să existe. Oricît de departe ar fi fost, le puteai acum atinge, mirosi, gusta chiar, de parc-ar fi fost lîngă tine. Mie doar o privire mi-a aruncat, într-un tîrziu, și-a fost de-ajuns ca să mă trezesc. Am crezut că-nțeleg tîlcul acestei vedenii: Animicstiutorul trăiește acolo, în împărăția visului, de unde ne scoate la iveală doar cu privirea. Orice lucru există pentru că el îl privește. Cînd el nu-l mai privește, lucrul dispare. Toți, toți am venit pe lume scoși dintr-un vis de privirea lui... Cerșetorul rămase tăcut, iar apoi Umbello înțelese că probabil Animicstiutorul nu-l mai privea, căci moșul adormi curînd și

începu să sforăie năpraznic. Umbello rămase multă vreme treaz. Apoi, din toată inima lui, înălță o rugă către ținutul bolții: „Stăpîne, oricare ar fi numele tău, fă ca în această viață să ajung să-l întîlnesc! Fie ca tu să mă fi adus pe lume doar pentru clipa întîlnirii cu Anemicstiutorul! Ia-mi tot, tinerețe și sănătate, dar dă-mi răcoarea privirii lui de diamant!”

Oamenii-de-flori-cu-barba-de-mătase sînt atît de fragili, încît fără ajutor divin n-ar putea să trăiască în lumea teribilă a zmeilor. Ei nu au arme și nu fac vrăji, dar zeii îi iubesc și le fac daruri, în clipa cînd și-a terminat rugăciunea, Umbello a simțit o apăsare dulce în palma stîngă. Era o perlă mare cît o portocală, de consistența unui dințișor de fetiță, lucind cînd cenușiu, cînd trandafiriu în întuneric, în zilele care urmau, Umbello învăță repede să folosească perla. Era destul de simplu: o țineai în amîndoi pumnii, suflai asupra ei, îi spuneai o poezioară sau o glumită ca să o-nveselești, și deodată simțeai cum se

dezghemuie ca un arici si devine moale, cu mușchi și oscioare sub pielea de sidef, în cele din urmă scotea un botisor și trei cornițe cu ochi în vârful, ca de melci, cu care se uita curioasă în jur. Ondulându-și carnea perlată, se plimba pe umerii lui Umbello, se făcea uneori colier la gâtul lui, iar alteori i se suia în creștet ca o creastă ciudată. Umbello numi mica ființă Hilozois (după numele unui vechi poet). Mari puteri zăceau în ea. Te făcea nevăzut sau invincibil în luptă, te făcea fericit și, când te saturai de fericire, îți trîntea și câte un mic necaz, pentru variație, Când, ghemuită din nou, plutea la o palmă deasupra capului tău, puteai fi sigur că dorințele ți se-mpUnesc.

Ani de-a rîndul, cei doi cutreierară lumea, între-bînd și căutînd. Cea mai umilă urmă care-ar fi putut duce la Animicștiutor era neprețuită pentru ei. în curînd în jurul lor crescuseră o adevărată caravană. Sute de zmei ai zmeilor planau deasupra lor, căutînd urme ale cizmelor de plumb.

Patruzeci de zmei suri de văgăună îi urmau, cărînd în cîrcă uriașe cufere cu toate proverbele ce erau atribuite marelui înțelept. Umbello le citise pe toate și dăduse deoparte, pe rînd, vrafuri întregi de falsuri grosolane. Adevăratele gînduri nemuritoare erau atît de puține, că puteau încăpea într-un caiet micuț. Si toate puteau fi topite pînă la urmă în proverbul de la-nceput:

Ce este. este

Și ce nu este, nu este.

Umbello încărunți, și frumoasa lui barbă de mătase, odinioară castanie ca pletele stiuletelui de porumb, deveni albă ca o încîlceală de funigei. O tristețe blîndă îi aburea ochii: spera tot mai puțin să ajungă vreodată în preajma înțeleptului, pe care totuși îl simțea atît de aproape. Numai Hilozois rămînea veșnic tînără și jucăușă. Glob de sîdef plutind deasupra creștetului, ea lumina partea cea mai întunecată a lumii noastre: viitorul. Ea îl călăuzea pe Umbello pe drumuri ce păreau alese la-ntîmplare,

dar care la urmă își vedeau tâlcul ascuns, întâmplător să fi fost că pînă la sfîrșitul vieții el trecuse prin toate spațiile lumii, din subteran și de la suprafață? Că întîlnise toate neamurile de zmei, ca și celelalte neamuri ce împărțeau pămîntul? Că desenase pe mari planșe toate animalele și toate plantele, de la puricele de baltă pînă la enormii cașaloți și de la delicatul mușchi al copacului pînă la eucaliptii măreți? Că știa acum să prevadă eclipsele și să măsoare distantele pînă la aștri? Într-o seară adormi și visă și el visul cerșetorului. Pluti și el prin văzduhul albastru și curat, ca după ploaie, pînă la uriașii munți din depărtare. Plană și el, fără trup, pe deasupra creștelor înzăpezite, pînă văzu sclipirea ca de foiță de aur a ghețarului în soare. Alunecă peste limba de gheață străvezie, care-i aduse aminte de dragul lui munte de sticlă, cu pruncul cît douăzeci de elefanți ghemuit în mijlocul lui. Dar în marele ghețar din Himalaia nu zări doar o bulă de aer, precum bătrînul zmeu mioritic,

ci sute, mii de globuri, fiecare cu copilul minunat înăuntrul său. Erau si fetițe, și băieți, goi si strălucitori, cu ochi de briliante, purtând în mâini toiagele cu urechi și încălțați cu cizmele de plumb. Si deodată marile bășici de aer începură să urce la suprafață, ca prin apă, de-formându-se si sclipind, pînă ieșiră și se-năltară asemenea a mii de baloane de săpun curcubeene. Vîntul le-mpinse-ncoace și-ncolo, le așeză pe plaiuri înverzite, pe pajiști și pe creste, si unde atingeau pămîntul se topeau în binecuvîntarea lui, si atunci pămîntul prindea realitate, totul se colora violent si cojile lucrurilor celor mai netede prindeau să vibreze la pipăit, de parcă un desen ar căpăta deodată volum si viață adevărată. O fetiță coborî lin chiar în fața lui Um-bello, pielița balonului pieri si ea întinse brațul către el, atingîndu-l cu toiagul din mînă. Omul-de-flori se prăbuși deodată în corpul său adormit.

Trecerea vremii, care nu iartă pe nimeni, îl gîrbovi. Genele-i crescură,

năpădindu-i ochii. Ajunse-ntr-un târziu în vechea cetate Kokorro, unde regele, uimit de suita sa pestriță, îi dădu găzduire. Omul-de-flori îi arătă planșele sale, coliviile cu păsări nemaivăzute, terariile cu tuute veninoase, lăzile cu minerale și flori de mină atît de frumoase că te făceau să plîngi, iar regele Hydro F0rr, la rîndul său, îl conduse el însuși prin halele în care zmeii asiatici, în halate albe și cu mască medicinală pe fețe, lucrau la minusculele circuite imprimate, în tăcerea acestor hale unde nici un fir de praf nu putea pătrunde se auzeau din cînd în cînd clinchetele armonioase ale inelușelor din canini, prin care zombalii comunică. Uneori, cîte unul din ei se dădea tumba pe coridor și-apoi scădea văzînd cu ochii, pînă ce doar la microscop îl mai puteai privi. Dacă te uitai prin lentila de sticlă, îl vedeai umblînd pe firișoarele de staniu, reparînd vreo liță de aur ruptă de la un microprocesor sau cățărîndu-se pe piciorușele unei rezistente vărgate de linii galbene, verzi și roșii.

Revenea apoi, crescînd, în lumea noastră, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Regele-i dădu o căsuță în vârful unui munte de sticlă, lîngă un nuc ce nu arunca umbră. Acolo medita îndelung la perla perfectă a vieții lui, înconjurată de noapte de parcă ar fi fost etalată pe o perniță de catifea neagră. Acolo re văzu toate locurile și faptele copilăriei sale, apoi ale adolescenței, maturității și adîncii lui bătrîneți. Si fiecare dintre aceste locuri și fapte, atinse de ochiul mintii lui, scînteia în culori aprinse și vii, în miresme îmbătătoare și-ntr-o cascadă de sunete curcubeene. Acolo stătea el acum, cu obra-
jii-n palme, cu viața împlinită ca un fruct copt, privind pe fereastră către munții albaștri. Hilozois dormea încolăcită sub apăsarea palmei lui stîngi. Bătrînul îi simțea pielea minerală dar caldă, abia vibrînd de un tors mulțumit. Deodată îl năpădi lumina tomnatică a morții și, înfiorat, simți nevoia de tovarășie. Luă

animăluțul în palme, îl ridică spre fața sa zbîrcită și-i șopti încetișor:

Hilozois, Hilozois, Singurei pe lume doi-s: Moș bătrîn cu barba moale Si-o fetită ca matale. Hilozois, Hilozois, Vino pe genunchi ce moi-s, Cornulețe lungi îți scoate, Fii poznașă cît se poate, Norii suflă-i, ce cu ploi-s, Hilozois, Hilozois...

Perla se muie încetișor, dar de data aceasta nu se mai ivi din cărnita ei sidefie un botic cu mustăți, ci prin coaja moale ca de ou de broască țestoasă începu să se străvadă ceva ca o inimă pulsînd. Pe măsură ce coaja devenea mai transparentă, se vedea tot mai bine o ființă mică și ghemuită, aidoma la înfățișare celei din muntele de sticlă. Sub ochii uimiți ai vîjului, pruncul creșcu, umplu coaja, o sparse și se ridică ușurel în picioare. Creștea văzînd cu ochii, pînă ajunse să semene cu copiii cu pleoape de diamant din globurile de aer, apoi cu altcineva, pe care Umbello îl știa bine, dar îl uitase de atîta amar de vreme. Copilul era acuma adolescent, apoi

un bărbat frumos cu barbă de mătase, si nu trecu multă vreme pînă ce spinarea i se ncovoie si în sprâncene apărură firele albe. După alte cîteva clipe doi Umbello stăteau față-n față, cel de-al doilea avînd în plus toiagul cu urechi în mîna dreaptă și cizme de plumb în picioare.

Bătrînul înțelese într-o clipă totul. Perla vieții lui era acuma întregă. Visul vieții lui era încheiat. Mulțumi necunoscuților zei pentru darul neprețuit ce ne este făcut tuturor: splendoarea fără margini a vieții, închise apoi pleoapele si nu mai știu nimic.

POVESTEA LUI DING-DING, PROGRAMATOAREA

Ce mai caută și moșulică ăsta să ne-ncurce pe-aici? II caută moartea pe-acasă și el — unde se găsește să fie? Taman în laboratorul nostru, unde nu pricepe oricum nimic..., bodogănea Mol-loch, unul dintre electroniști, la trecerea regelui cu Umbello. Apoi se dădu, nemulțumit, de trei ori peste

cap și se micșoră pînă la dimensiuni microscopice, nu pentru că ar fi fost cu adevărat nevoie, ci, probabil, mai mult ca să scape de chipul nesuferit al regelui Hydro F0rr. La ultima alegere votase cu opoziția.

Ding-Ding, programatoarea, strînse ușor din buze. Nu aprecia felul acesta de exprimare la adresa bătrînilor, fie ei regi sau nu. Iar Mol-loch, cu veșnicele lui zîmbete mieroase, cu nesuferitul fel de a-i face curte, cu încercările repetate de a o vrăji (de cîte ori fata nu găsise pe birou, sub birou, în sertare și unde cu gîndul nu gîndești cerceluși, poșetuțe, panglicute și broșuțe, doar-doar o întinde mîna spre una din ele pentru ca zmeul să-i trimită în pîntec vîrtejul de flacără portocalie), depășise în ultima vreme orice măsură. „Faci tu fițe, dar tot a mea o să fii”, îl auzise într-o zi murmurînd. De-atunci nici să-i vorbească nu mai catadicsea.

Ding-Ding era o zmeoaică delicată, cu dinți frumoși, sculptați cu floricele și

steluțe, și cu solzi de sticlă gălbuie pe gât. Trăia singură, căci viața în harem i-ar fi fost insuportabilă: statistic, la fiecare zmeu asiatic reveneau 2,14 zmeoaice. Cum să-ți împărți soțul cu alte 1,14 țipe? Hai, cea întreagă ar mai fi mers cum ar mai fi mers, dar restul ce-ar fi fost? Un braț, o pulpă, un pîntec cu buric împodobit cu lăncișor, o fesă? Ding-Ding se cutremurase întotdeauna la imaginea zmeului iubit, cu o mîna ținînd-o după mijloc, iar în cealaltă cîntărind tandru o ciozvîrtă de muiere. Așa că alesese singurătatea, ca multe alte zombălițe, și din această pricină rasa se stîngea cu încetul. Singurele satisfacții le avea la slujbă, unde mînuia let-conul cu atîta grație încît părea, în mîna ei, o baghetă de zînă.

Acum lucra la un joc video complicat, care-i luase cîteva luni de programare, și de care încă nu era mulțumită. Ca să construiască universul în care urmau să aibă loc aventurile, frunzărise zeci de enciclopedii, manuale și dicționare.

Desenase mii de schițe, decoruri mărețe, personaje impunătoare, monștri înspăimântători. Animase fiecare frunză din codru, fiecare firisor de păr de pe brațul eroilor. Inventase apoi regulile jocului, arme și capcane, dar, tocmai când se aștepta ca totul să funcționeze ca într-o lume adevărată, se întâmplase ceva și jocul ei devenise o aiureală. După ce regele și Umbello ieșiră, Ding-Ding căzu pe gânduri. Știa foarte bine ce era de făcut, dar îi venea atât de greu! „Ei, Ding-Ding, își zise în cele din urmă, sus inima, ce naiba! Chiar dacă te duci pe copcă, atîta pagubă! Dar poate că și de data asta bunul $6 \text{ } ^{\text{TM}}_n V_8^{\wedge} \% o \text{ } \text{£}^2 /_3 o o \hat{o}$ o să te-ajute.”

Și fata se ridică brusc, ca să nu mai aibă timp să se răzgîndească, și se rostogoli de trei ori pe culoar. Lucrurile în jurul ei începură să crească. Biroul deveni o mare bazilică, scaunul o clopotniță pînă la cer. Bucla agrafei de pe podea îi ajunsese pînă la brîu. Acum toate lucrurile erau departe, iar podeaua era un deșert uriaș,

zgrunțuros, cu văi și dealuri altădată neobservate. Trebui să meargă zile-n șir pînă ajunse la muchia compact-discului cu jocul, pe care-l așezase dinainte pe podea, în muchia nespus de înaltă erau săpate trepte, pe care minuscula Ding-Ding le urcă încă un timp nesfîrșit. Cînd, adunîndu-și ultimele puteri, reuși să se ridice pe suprafața netedă a discului, se petrecu minunea care o speriasse atît de tare în prima ei călătorie virtuală, dar care acum i se păru chiar plăcută. Un fulger brusc o izbi și-o prefăcu-n pulbere, pulberea-n cifre și cifrele-n pixeli colorați. Se simțea acum mai ușoară și mai pură. De-acum nu mai trebuia să mănînce și să doarmă.

Pe suprafața discului, nu foarte departe, se zărea marginea unei păduri. Ding-Ding se îndreptă într-a-colo, și curînd străbătea codrul cu arbori seculari, ce-și înfîgeau rădăcinile în plasticul transparent, încet, și acest plastic dispăru, acoperit de pămînt, iar printre crengi nu se

mai văzu, la o enormă depărtare, tavanul laboratorului, ci un cer azuriu ca o piatră prețioasă.

Cît de ciudat era să umbli prin locuri închipuite și desenate de tine! Să cunoști fiecare bulgăre de pămînt și fiecare ființă vie... Uite, ciupercuțele astea delicate le desenase sîmbăta trecută, iar acum erau vii și fragede, cu un strop de rouă pe pălărie. Sau uite strigoaica ghemuită pe creanga de copac... Dar Ding-Ding nu mai apucă să-și ducă gîndul pînă la capăt, că mica strigoaica sări cu agilitate de pe creangă drept în capul fetei și-o apucă de ureche cu cleș-tisorul, făcînd-o să țipe de durere.

— Hei, ce-i asta, dă-mi drumul, strigă zmeoaica luptîndu-se s-o dea jos. Tu trebuia să fii blinda! Toate strigoaicele sînt blînde, că doar așa v-am făcut.

— Eu nu, îi răspunse telepatic animăluțul, făcînd o mutră fioroasă.

— Noi nu, urlară în graiul lor sute și sute de păianjeni, miriapozi, harpii, tuute, zuuuze, fiuuuuuse, țiuuuuuuuuuuuuuure și

— Lobo, nebunule, strigă ea plină de bucurie, ți-nîndu-se bine de funie. Zmeele îi purtau peste sate și lanuri de grîu pîrguite. În depărtare se vedeau munții, pierduți în cețuri albastre. Dar multe sate erau în flăcări, din multe fîntîni ieșeau aburi verzi, mirosind înțepător, și nori deși de lăcuste întunecau soarele, în cîte-o mlaștină se zăreau oști măcelărindu-se una pe alta și se auzeau strigăte de ajutor. „Ce se-ntîm-plă, Dumnezeule?” se-ntrebă dezolată zmeoaica.

Se lăsară lin pe vîrfurile unui deal, lîngă o turmă de oi cu lîna arsă și încîlcită. Ding-Ding își îmbrățișa salvatorul (care-i venea cam pînă la brîu), scoase creionul și guma și-i îndreptă un pic trăsăturile, iar apoi se așezară la sfat. Lobo îi povesti că de la o vreme sosise în lumea lor un trol rău, care construise spre centrul găurit al compact-discului o cetate, pe care-o numise Castelul Negru. De-atunci totul era cu susu-n jos: norii luminau, din soare ploua, florile mușcau, iar zmeii se dedau la tot felul de

blestemății care-nainte nici nu le trecuseră prin cap.

— Și ce-i de făcut? întrebese după un timp Ding-Ding, care vedea cum munca sa de luni de zile se ducea de rîpă. Cine să fi fost trolul ăsta pe care ea nu-l programase? Si de ce făcea atîta rău?

Lobo se scărpină-n cap.

— Pe trol nimeni nu poate să-l înfrunte de-a dreptul. A-ncercat pînă și Zurbalan, dar s-a ales cu șalele frînte. Prost cum e, a vrut să dărîme stîlpii porții de la castel, și l-a trăznit o vrajă de umbla apoi după popă și luminare. Dar am auzit ceva... cumva...

— Ceva, cumva? întrebă nerăbdătoare zmeoaica.

— Ceva... cumva... repetă Lobo cu o privire vicleană, îți spun dacă... dacă o lungești puțin pe Grun-hilda. Uite, am zis-o. Măcar cu vreo zece centimetri...

— Lobo, nu fi ticălos, răspunse severă Ding-Ding. Toate poveștile rămîn cum am stabilit. Zi imediat tot ce știi.

— Bine, oftă Lobo. Am încercat și eu marea cu degetul... Uite, cică l-ai putea birui pe trol — scrie asta pe o coajă de ou preistoric de-a Animicstiuto-rului pe care mi-a citit-o frate-meu acum vreo trei zile — dacă ne aduni pe toți la un loc.

— Pe cine să adun?

— Cum pe cine, pe noi, personajele jocului video. Pe mine, pe Fofu, pe Vasiliska, pe Astor, pe...

— Și cum Dumnezeu să dau de voi toți? Unde să vă caut?

— Păi unde ne-ai așezat. Eu nu știu decât de soarta lui frate-meu, care a ajuns deja spătarul unui rege local. Trebuie să coborâm pe Tărîmul Celălalt ca s-ajungem acolo, și poate că el, om politic, de, știe mai multe ca mine.

Plecară chiar în după-amiaza aceea. Ajunseră-n zbor pînă la munții din zare și coborîră lîngă o intrare în subteran. Pătrunseră în măruntaiele pămîntului, în lucirea slabă a piritelor și a cristalelor de pe pereți. Coridorul se lărgi și cei doi se

văzură deodată în hala imensă de sub continent, vrăjiți de minunăția lacurilor de mercur, a râurilor de lavă incandescentă, a moliilor palide, mari cât bufnițele, lopătînd moale prin aer. Aici își reluară zborul, urcînd pînă la țurțurii sticloși, îngălbeniți de dîre de sulf, ai plafonului. Coborîră într-un tîrziu chiar în mijlocul cetății unde Fofó ajunsese demnitar, îl găsiră stînd smirnă în spatele taburetului regal. Tolănit pe taburet, regele se sprijinea cu toată greutatea pe pieptul lui.

— Eu credeam că ești spătar de oaste, nu spătar de scaun, zise mirată Ding-Ding.

— Ei, trebuie să ai răbdare dacă vrei să faci carieră, făcu Fofó resemnat. Zmeoaica îl trase deoparte așa de brusc, că regele se rostogoli pe podea. Cei trei apucaseră însă să se ascundă într-o cămară. Fofó le destăinui secretul victoriei asupra trolului. Fiecare personaj trebuia să-i dea un lucrușor programatoarei. Abia cînd avea să le aibă pe toate, ea putea face cu ele o vrajă eficientă. Deocamdată Lobo îi dădu un

nasture, iar Fofu un iadeș de găină. Nu aveau altceva, se scuzară ei ridicând din umeri.

Toată povestea i se păru lui Ding-Ding o nebunie. Dar nu avea altă șansă, așa că porni, cu inima strîn-să, în căutarea celorlalte personaje. Urmă o odisee întreagă. Primul de care dădură fu spionul Bombas, ce tocmai se confruntase cu Făt-Frumosul din castel. Acum zăcea pe un pat de spital, într-un ghips din care i se mai vedea doar un ochi. O labă i se-nălța spre tavan, prinsă cu o contragreutate. Abia reușiră să smulgă o amintire de la el: o bucățică de leucoplast roz, medicinal. „Vă fac raport!”, amenința el în rîsul tuturor. Servitorii lui Fofu îi luară patul pe sus și-o porniră spre Castelul Negru. Ceilalți zburară apoi pînă la cabinetul medical al doftorului Chung, pe care-l găsiră torturînd un zmeu sur de văgăună. Acesta urla din răspuțeri, încercînd să rezolve o problemă cu căzi găurite. Indignați de tratamentul inuman, zmeii îi cerură un obiect și nu

căpătară decît o foaie cu orarul cabinetului, „poate mai poftiți pe aici". Fu si el îndrumat spre Castelul Negru. De Zurbalan dădură în vîrfurile muntelui de sticlă, chinându-se să se suie în nucul fermecat. Era nervos și ciufut, îi păli năpraznic cu buzduganul, uitînd că el nu era decît un personaj din povestea unui cap de balaur. Așa că buzduganul sări din ei cît colo. Atunci zmeul se mai îmblînzi suprimi chiar să-i însoțească pînă la castelul trolului. În semn de pace îi dădu lui Ding-Ding un mic elf sculptat de el cu gheara într-un bloc de cretă albastră.

Și spațiul subteran era devastat. Cristalele se opacizaseră, crîngurile de licheni fosforescenți erau aproape uscați, minele de sarmale și de ouă umplute cu maioneză miroseau acru. O tristețe cumplită o-nvălui pe Ding-Ding.

La Cornichonn, cîinele-de-zmeu, ajunseră pe înnoptate. Rătăcea pe malul mării de acid sulfuric, în-cercînd să-și aducă aminte un citat din Violon. Zmeul îi

privi de sus, le vorbi pe o păsărească împănată cu epitete nobile și veni cu ei, cu condiția să poată spune oricând un citat savant. Toți primiră cu întristare. De la el căpătară un caiet cu poezii scrise cu o caligrafie ascuțită. Dădură și de Vasiliska, fericită în cercul ei de poeți, primiră de la ea un inel cu o agată frumos fațetată și porniră cu toții mai departe, ieșind din nou la suprafață. Intr-un sat dădură de Astor, fiul zmeilor de văgăună, acum aproape complet orb, dar avînd pe umeri doi scații care vedeau pentru el.

— Astor! Astor! strigară toți cu bucurie.

— Care Astor? Poate vreți să spuneți Gheorghită, făcu el cu bunăvoință. Din casă ieși o muiere de prăpădit cu vreo trei prunci, jumate zmei, jumate oameni, agățați de fusta ei.

— Te-ai și însurat, amărîtule, rîse mînzește Lobo, tot cu gîndul la Grunhilda lui.

— Ce să facem și noi? Ca tot creștinul...

Primiră de la el un cocean de porumb și promisiunea că va fi în fața castelului,

„doar să-mi pun oleacă gospodăria la cale". De Umbello dădură în munți, rătăcind în căutarea Animicștiutorului. Primiră și de la el, și din partea celui mereu nevăzut, două lucrusoare neînsemnate, un peștișor de aur și un ac, și se grăbiră să meargă mai departe, simțind că povestirea e pe terminate. Zumm, muma zmeilor, smerit ca o călugăriță, primi să meargă cu ei și își aduse și el obolul: o bucățică de etamină pe care cususe un ghiocel. Ultimul personaj vizitat fu Ding-Ding, care, în laboratorul ei electronic, privea prin microscop un circuit imprimat. Toate personajele celelalte rînjiră cînd o văzură, căci adevărata Ding-Ding nu era nici pe jumătate atît de frumoasă. „Ei, așa e cînd ai pîinea și cuțitul", comentase ironic Fofu. Privind-o cam de sus pe programatoare, Ding-Ding din compact disc îi întinse cu vârful degetelor o diodă.

După cîteva zile în care se așteptară unul pe altul, se reuniră în sfîrșit cu toții în fața marelui și negrului castel. Trolul uriaș

era pe ziduri și se uita cu dispreț către ei. Orificiul din centrul compact discului începuse să se lățească, sorbind totul în jur. Pe când personajele se sfătuiau ce să facă cu lucrurile disperate care zdrăngăneau în palmele zmeoaicei, deodată pământul se zgudui și trolul se arătă în mijlocul lor. O înhață pe Ding-Ding și se-nchise cu ea, din nou, în cetatea de bazalt.

— Până la urmă ai călcat în capcana mea, rosti colegul ei Mol-loch, scoțându-și masca de trol. Măcar în lumea virtuală, și tot o să fii a mea!

— Niciodată, strigă Ding-Ding, și mintea începu să-i meargă cu viteza disperării. Recapitula: nasture, iades, leucoplast, orar, elf, caiet, inel, cocean, peștișor, ac, etamină, diodă... Vraja era-n obiecte sau în numele obiectelor? In nume, căci aici totul era fără realitate ca și numele. Reținu primele litere ale celor douăsprezece nume: N, I, L, O, E, C, I, C, P, A, E, D. „Asta e!”, țipă ea înțelegând deodată. Era chiar numele compact discului ei! își

îndreptă umerii și rosti cu voce sonoră:
ENCICLOPEDIA

La acest cuvînt zidurile castelului căzură, Mol-loch începu să scadă pînă nu se mai văzu, cîmpiile înverziră, orașele și satele înfloriră din nou, iar personajele plecară fiecare la locul său, făcînd cu mîna pentru ultima oară către cea care le dăduse viață. Cît despre Ding-Ding, ea reveni în lumea adevărată, termină compact discul și se-apucă de alte treburi, fără ca măcar o clipă să bănuiască adevărul: că ea însăși este personaj într-o poveste, ca și cealaltă Ding-Ding, din frumosul disc cu piste argintii.

POVESTEA LUI ZUMM, MUMA ZMEILOR

Într-o frumoasă dimineată de august, Zu-zulina, sora haiducilor, îi lăsă horăind pe cei doisprezece tovarăși ai ei în coliba din pădure și ieși pe pajiște la cules

ciuperçuțe. De fapt, haiducii se prefăceau doar că dorm, ca-n fiecare dimineață, ca s-o poată zări printre gene, doar în cămășuță de noapte, pe nurlia copilă care le făcea mîncare și le deretica prin casă. Abia după ce ea ieșea pe ușă voinicii adormeau la loc, mîngîindu-și cu mulțumire hangerele, pe care nici noaptea nu le scoteau de la brîu. Zuzulina avea șaptesprezece primăveri, și de trei ani împliniți trăia în pace în mijlocul pădurii. Fugise de-acasă de răul unei mame vitrege, care-o persecuta punînd-o să-și facă zilnic lecțiile, și aflase dragoste și înțelegere tocmai unde se așteptase mai puțin: la haiduci, dovadă că inima omului este o enigmă.

Am uitat să vă spun că Zuzulina era o cosînzeană, și că părul ei de aur mătura pămîntul în urma ei, făcînd să-nflorească miraculos toți bobocii, să crească iarba cu vreun centimetru și să se transforme brusc omizile-n fluturi la atingerea vîrfurilor puțin tocite ale buclelor ei. Mai rău era cînd părul i se-ncurca în mărăcini și fata

rămînea priponită și cîte-o zi întreagă, pînă veneau haiducii să-i reteză pletele cu hangerul, eliberînd-o. Drept mulțumire, le gătea atunci o cină mai bună ca de obicei, și apoi îi adormea cu un cîntec duios.

În dimineața cu care-ncepe povestea noastră, fata o porni cu picioarele goale prin rouă către poalele pădurii, acolo unde ciupercuțe numeroase își ridicau căpșoarele către lumină. Pe braț, Zuzulina avea un coșuleț de răchită pe care-l purta cu nespusă grație. Ajunsă la ciupercute, copila le măsură mulțumită cu privirile: crescuseră mult față de ziua trecută. Pălăriile rosietice le luceau în soare și, în jurul lor, vacile-Domnului, ca niște semințe roșii cu puncte negre, fojgăiau grăbite. Așezată comod pe vine, fata începu să culeagă. încet-încet, cosulețul i se umplea de bureți, ghebe și hribi țigănești, în timp ce culegea, fata cînta cu un glăscior cristalin de soprană de coloratură. Ființe gingașe ca: iepurași, ciocănitoare, veverițe, rădaște, greieri, rîși,

jderi, hîrciogi, pîrși, cucuvele, cîrțițe,
soboli și raci (dintr-o baltă din preajmă)
cîntau în cor împreună cu ea:

Inimioară mititică,

Unde rătăcești?

Iată, codrul frunza-i pică,

Să nu-nnebunești?

Unde vei afla iubirea,

Tainicul amor?

Se desfată toată firea,

Doar eu mor de dor!

Chorus: Mor de dor, De dor mor, Mor de
dor, De dor mor...

Suflețel care oftează, Unde oare-i el?

Unde mi-e ursitul, rază? Oare într-a lunii
pază? Oare-ntr-un castel? Unde voi afla
iubirea, Tainicul amor? Se desfată toată
firea, Doar eu mor de dor!

Chorus: Mor de dor, De dor mor, Mor de
dor, De dor mor, etc. etc...

Atît de puternică era vocea Zuzulinei,
arîta tînjire se revărsa din ea, încît ajungea
pînă la coliba din pădure, în care haiducii,
abia treziți, se spălau cu apă de izvor și-

apoi se bărbiereau atent cu hangerele. Ei răspundeau cu triluri tiroleze care înviorau atmosfera:

lolari-iolari, iolari-iola, Fii iubita mea, Fii numai a mea, lolari-iolari, iolari-iuhu, A altuia nu, A altuia nu!

Plecau apoi, veseli, la slujba lor de fiecare zi: nobila haiducie. Zuzulina nu știa prea bine în ce consta aceasta, dar era mulțumită văzînd că tovarășii se întorc în fiecare seară cu parale bune, și nu punea întrebări incomode.

Pe cînd culegea cosînzeana la ciuperci, iată că de după vîrfurile copacilor (și depășindu-le considerabil) se ivi o bătrînică. Era înfășurată într-un fulgarin demodat, iar pe urechi purta căști de walkman. Ce asculta oare? După pașii de dans în care înainta, puteai ghici cîntecul la modă în toată lumea zmeiască: „Fete bune sîntem, zmeoaice de zmeoaice...” Zuzulina o observă de departe, dar nu-si întrerupse nici culesul, nici cîntecul. Nu era, desigur, altceva decît una dintre cerșetoarele bătrîne

care mai treceau uneori și pe la căsuța din pădure, în speranța vreunei pomeni. Miloși din fire, haiducii le primeau bine, le dădeau pe spinare câte puteau duce și li se adresau cu blîndețe: „Cară-te de-aici, hoască afurisită!" E drept, băbuței de-acum îi cam uitase Dumnezeu măsura, dar așa erau ele, unele mai mari, altele mai mici... în realitate, după cum poate ați ghicit deja, bătrîni-ca nu era bătrînică, ci o mumă a zmeilor, sau mai bine zis un mumă a zmeilor în căutare de cosînzene. O simțise din depărtare cu organul prințesoreceptor răsfirat ca niște pene de coțofană în dosul urechilor, dar văzînd-o acum în fața lui își linse buzele cu limba despîcată, lungă de mai bine de un metru: cosînzea-na asta depășea orice așteptare. La priveliștea nurilor pe care cămășuța de noapte mai mult îi dezvăluia decît îi acoperea, Zumm, căci acesta îi era numele (care înseamnă într-unul dintre numeroasele dialecte aglutinante „Bărbatul care tratează femeile cu generozitate, dar ele se dovedesc a fi

nerecunoscătoare, devenindu-i curînd infidele"), luă deodată poziția reflexă de atac: se cocîrjă cît putu, își legă mai bine basmaua pe cap și pătrunse soticăind în poieniță. La pașii săi iarba se usca, greierii leșinau, fluturii se schimbau la loc în omizi și, în general, era cum nu se poate mai nasol. Cintezoii și sticleții, bătînd speriați din aripi, se grăbiră să-si avertizeze prietena cea cu părul de aur:

Zuzulina, Zuzulina, Iată, piere-n cer lumina,

Asta nu e o mamaie, Este Zumm, cel lat în frunte, Este Zumm, cel cît un munte! Fugi, odor cu plete lucii, Cheamă repede haiducii!

Însă zglobia fată nu ținu seama de ciripitul speriat al păsărilor. O dată pornită după ciuperci, ciuperci avea să culeagă cît era ziua de lungă. Loc în paneraș mai era, iar ciupercuțe, slavă Domnului, cîte poftești sub poala codrului. Așa că, atunci cînd Zumm fu lîngă ea, privind-o de la

înălțimea unui bloc cu trei etaje, Zuzulina i se adresă politicos:

— Săru'mîna, bunicuto!

— Să trăiești, fetița maichii, răspuse și Zumm, la fel de prevenitor.

Se lăsă apoi o tăcere stînjenoasă. Negăsind repede un subiect de conversație, Zumm începu să fluiere printre dinți ceva aiuristic, uitîndu-se către cer. Fata mai smulse două-trei ghebe din pămîntul reavăn și apoi se ridică, netezindu-si faimoasa, de-acum, cămășuța de noapte, îl privi pe muma zmeilor drept în ochi, fîlfîind des din genele bogate:

— Da... ce vînt te-aduce pe-aici, mătușico?

Zumm se pierdu cu firea:

— A, eu... nimic... și eu, pe-aici... ca tot omu'... adică... nu vrei să fii nevasta mea?

Iar o făcuse lată! Zumm se blestemă în sinea lui cu năduf. Cîte măhuri pe spinare, cîte tocure ascuțite de pantof nu mîncase pînă atunci din cauza afurisitei lui timidități și stîngăcii. „Ascultă, puiule, îi spusese de zeci de ori tatăl lui, Klamm

(«Muma zmeilor care nu ratează niciodată și în fața căruia muierile leșină ca muștele»), în copilărie. Ca să cucerești o femeie trebuie să ai tactică, strategie, simț politic și diplomatic. Trebuie să calculezi din timp unghiurile de incidență, împrăștierea balistică și rezistența materialelor. Orice neglijență în camuflaj, nodul basmalei strâns neglijent, ghebosarea neconvingătoare, soticăitul prea stilizat, poate fi fatală. Și mai ales ține minte: o adevărată muma a zmeilor nu gândește, lovește! O pîndesti, o vrăjești, o apuci și o duci. Atît. Fără farafastîcuri demodate." Așa se face că Zumm avea vreo patru sute de frățiori, toți bine instruiți, care nu gîndeau, ci loveau. Doar el, dintre toți, se născuse idiot. Căci chinul fără limite al vieții lui Zumm era chiar acesta: se-ndrăgostea pînă peste urechi de fiecare domniță pe care-o vedea, fie ea frumoasă sau urîță, grasă sau slabă, săracă sau bogată. „Cîrpă sînt, nu coșcogea zmeul", își striga el adesea, cărîndu-și la pumni în

țeastă. Și doar mereu își propunea să fie dur și necruțător. Dar inima, pîrdalnică...

Așa că și acum, în poieniță, Zumm căzu în genunchi în fața Zuzulinei și începu să cînte cu glas duios:

Noapte cu lună, Noapte cu stele, Fii adorata Vieții mele! Seară de vară, Seară de dor, Dacă nu vrei, am Să mă omor!

Zuzulina ascultă visătoare. Se-nălță apoi pe vîr-furi cît putu și netezi penele prințesoreceptoare care i se zbîrliseră lui Zumm de emoție, își lăsă căpșorul buclat pe umărul matahalei și-i șterse ochii lacrămosi cu basmaua.

— Dar nu trebuie să-ti pui capăt zilelor, voinice, rosti ea cu blîndețe. Nu e căzu', finea și eu te iubesc. Hai în codrul verde, și-am să fiu mireasa ta!

Muma zmeilor rămase trăznit. Cum, nici un paner în cap? Nici un țipăt deznădăjduit? Nici o jignire grosolană, că, adică, „nu te-ai uitat niciodată în oglindă, măi, Banderas?” Ah, dar asta însemna fericirea! Pentru prima dată în viață Zumm

se simțea înțeles de un suflet geamăn. Cei doi se înlănțuiră și, pe când piciorul de plai din jur începea parcă să lumineze, pe când norișorii păreau oițe păscînd pe cerul de peruzea, pe când iarba și florile care le ajungeau pîn-la brîu ridicau căpșoarele către soare, începură să cînte obraz lîngă obraz:

Gondoli, gondola, Toată lumea parcă-i a mea, Gondola, gondoli, Asta înseamnă a iubi!

Gondoli, gondola,

Nu mai există altcineva,

Gondola, gondoli,

Amorul meu numai tu vei fi!

Guarda che luna, Guarda che mare, Haide în codru, Hai la plimbare, Guarda che mare, Guarda che luna, Să-mi fii alături întotdeauna.

Gondoli, gondola

Toată lumea parcă-i a mea,

Gondola, gondoli,

Asta înseamnă a iuuuuuu-uuu-biiiii-
iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Un ropot de aplauze izbucni: toată pădurea era cuprinsă de entuziasm. Perechi-perechi, iepurașii, căprioarele, sticleții și celelalte animale grațioase enumerate mai sus își cântau și ele dragostea, fiecare pe limba sa. Cei doi amorezați dispărură în codrul verde, lăsând baltă ciupercuțele împrăștiate și strivite în iarbă. Ajunși la poalele unui bătrîn stejar, se culcară sub crengile lui și farmecul pădurii îi cuprinse...

Destinul însă, care veghează rotirea sferelor cerești, nu îngăduie prea multă fericire pe pământ. Zefirul, cu plete scînteietoare, cu obraji umflați, suflă către căsuța din pădure, aducînd la urechile haiducilor ultimele cuvinte ale duetului amoros: „...înseamnă... a iubi...” Oroare: urechea lor deprinsă cu glasul fiarelor din codru desluși, alături de vocea dragă ce le spunea povești în fiecare seară, hîrîitul monstruos al unei mume a zmeilor. Fără o vorbă, cei doisprezece frați de cruce săriră pe caii lor iuți și, cu hange-rele-n dinți, cu

ochii aruncând flăcări, grăbiră să răzbune jignirea adusă domniței lor. O dată cu ei gonia Miazănoaptea, pasăre uriașă de ale cărei aripi negre se întunecase cerul. Fulgere și trăznete țîșneau dintre penele ei. în goana cea mai mare a cailor, haiducii cîntau în cor. Păcat că, din cauza hangerelor ținute-n dinți, cuvintele ieșeau puțin deformate:

Hohahi-hohahi, hohahi-hoha, He horn hăzbuna, He hom hapărha, Hohahi-hohahi, hohahi-huhu, Ahungem ahu, Ahungem ahu!

Toată natura era însă împotriva lor, încercînd să-i ascundă pe fugari. Căprioarele-i îndrumau în direcție greșită, păsările îi izbeau cu aripioarele peste față, aricii răneau picioarele cailor. Cînd ajunseră lîngă stejarul cel bătrîn, era prea tîrziu: nu mai găsiră decît un bilețel, impregnat cu parfumul atît de bine cunoscut („Ysatis de Givenchy", luat odată de la o bogată și dăruit unei sărace), și în care scria cu caligrafia cunoscută:

Haiducii se așezară la rădăcina copacului și începură să plîngă. Plînseră un an încheiat, pînă cînd, în locul poieniței de altădată, se ivi pe acele meleaguri un lac cu ape sărate, nimic altceva decît lacrimile voinicilor. Cum în tot acest timp ei nu au mai haiducit, bogații s-au înmulțit peste măsură și, nemaiavînd ce mînca, au murit cu toții. Săracii au murit de asemenea, fiindcă nimeni nu le-a mai dat banii luați de la bogați, în schimb, lacul se dovedi bogat în pește, așa că haiducii deveniră pescari.

Între timp, fericitul Zumm o duse pe Zuzulina lui într-o țară îndepărtată, în care trăiau toți cei patru sute de frați ai săi, avînd fiecare cîte-un frumos harem de cosînzene. Dar Zuzulina le depășea pe toate în frumusețe și înțelepciune. Ea-l adormea în fiecare seară pe norocosul ei soț cu un cîntec duios și lua apoi cărarea-n codru, sub luna plină, la cules de bureți și ghebe, întîmpinată cu drag de o mulțime de bunicuțe ivite din întîmplare cam tot pe

acolo. Noaptea întreagă sporovăiau, depanau amintiri din vremurile de odinioară, rezolvau probleme de istețime...

A doua zi în zori îl trezea pe Zumm, îi puneă căștile pe urechi și-l trimitea la slujbă, la împărțit dreptatea. La tribunal, Zumm era renumit pentru rapiditatea cu care rezolva pricinile: pe cînd măciuca altora zbura două săptămîni prin văzduh pînă să cadă în capul împricinaților, a sa făcea doar zvîc! pîn-la tavan, și cădea în doar patru secunde, fără să provoace mai mult de un cucui mititel căci, în bunătatea inimii lui, Zumm n-ar fi luat nici viața unui șoarice. Pe seară, alerga din nou la căsuța lui dragă, unde-l aștepta, cu o floare după ureche, Zuzulina. Gospodărie ca a lor și voie bună ca a lor n-o să găsești cît vei umbla, n-o să găsești la nimenea...

Curînd, fericirea cuplului deveni întreagă, căci și cei doisprezece pescari, foști haiduci, se mutară în țara lui Zumm, la doi pași de casa acestuia. Mare-i fu bucuria copilei cînd își revăzu tovarășii de

joacă și voie bună de pe vremuri, mai ales că, de cînd nu se mai epilase cu hangerele lor, un pufușor inestetic îi invadase picioarele.

POVESTEA MAESTRULUI CORNICHONN, CÎNELE DE ZMEU

Tribunalul din Săpata ocupa odinioară trei sferturi din oraș, și era o construcție mai mare decît și-o poate imagina mintea zmeiască. Avea o sută de intrări monumentale, străjuite de suie menhire din cel mai pur lapis-lazuli, și o singură ieșire mică și nenorocită, mai mult o gaură în zid, prin care puținii ce scăpau vii din mîna legii se tîrau afară ca din pîn-tecele mamei lor. Li se și zicea, mai apoi, „nou-născuții”.

Aici, la Săpata, se judecau cele mai însemnate pricini din tot Tărîmul întunecimii. În interiorul tribunalului se aflau coridoare nesfîrșite și-ntortocheate,

fiecare zugrăvit în altă culoare, cu uși de-o parte și de alta, ce dădeau în săli și sălițe sinistre, pline de judecători, toți mume ale zmeilor cu bâta dreptății în mână și coiful hotărîrii definitive pe cap, înveșmîn-tați în robe largi/ verzi cu buline roșii. În tavan, fiecare odaie avea cîte o mare gaură, pe unde se vedeau țurțurii scipitori ai boltii la o amețitoare înălțime. Pe acolo ieșeau bîtele azvîrlite-n văzduh de Judecători, bîte din care săreau scînteii, așa că, de departe, imensul tribunal se vedea acoperit ca de un continuu foc de artificii, împricinații formau lungi cozi pe culoare, în așteptarea proceselor. Tot timpul se auzeau din săli răcnete cumplite și se scoteau zmeii cu capetele făcute varză. „Asta-i un judecător aspru, dar drept”, comentau cei de la coadă. Alteori, ieșea cîte-un zmeu amețit, ținîndu-se de pereți, și cu ditamai cucuiul în creștet. „I-au dat circumstanțe atenuante”, se comenta.

Undeva, pe la jumătatea unei cozi nesfîrșite, aștepta Cornichonn, cîinele de

zmeu, venit să se judece cu porcul său de câine favorit, Karakeridosbelloia-nisoglu, căruia toți cunoscuții îi ziceau Mr. K. Procesul lor era cu totul neobișnuit și atrăsese atenția lumii zmeiesti, căci, în general, cîinii de zmeu își rezolvau diferendele cu slujitorii lor consumându-i la cină, bine rumeniți și presărați cu enibahar. Cornichonn era însă vegetarian, mai mult, adept al alimentației macrobiotice, prin care spera să trăiască atît de mult încît să poată citi toate cărțile. Neputînd să-l înfulece, îl chemase pe Mr. K. la judecată, ca să-l învețe minte să mai calomnieze un savant de renume al lui Cornichonn. În toată coada, ei erau singurii care stăteau în patru labe, e drept, cu demnitatea pe care le-o conferea ținuta de mare gală: zmeul în frac, ghetre și mănuși de culoarea lămîii, iar slujitorul într-un mun-dir moștenit de la bunicul, cu o gaură-n dos, prin care i se strecura coada îmbîrligată. Gloata din preajmă, zmei de

toate rasele și categoriile, trăgea cu urechea la distinsa conversație a celor doi.

— Mai întâi și-ntîi, adu-ți aminte, domnule... ăăă... K. (parc-așa ți se spune), ce erai cînd te-am adus, de milă, în casa mea: nimic altceva decît un godad

— Ba să avem par-par...

— Nici un pardon! Un godac și nimic altceva. Parcă te văd guițînd în paie și sugînd la biberon. Fiindcă eu, cu mîna asta pe care-o musti acum, ți-am dat să sugi. Erai dezgustător de pe-atunci. Cîh! Ți se scurgea laptele pe bărbie...

— A-a-a-asta n-are ni-ni-ni-mic de-a face cu...

— Ba are. Are, domnule... ăăă... K. Fiindcă fără mine ai fi fost de mult un purcel de lapte cu un măr în gură, înconjurat de salată pe-o tăvită de inox.

— Vă-vă-vă amintesc că por-porcii de cîine sînt ființe gîn-gîn-gîn...

— Gînditoare, vrei să spui? Poate gîngăvitoare! Ha, ha, ha! Da, gîngăvitoare, dacă asta vă aranjează, stimate domnule...

K. Lasă, mai vedem noi. Crezi că nu sînt zei acolo sus, care veghează, care pedepsesc nerecunoștința? A, da' uite-l pe domnul judecător. Să trăiți, maestre!

Făcîndu-și drum ca un tanc prin gloată, se apropiase de ei mătăhălosul Zumm, care, de căldură, își dăduse basmaua jos din cap, lăsînd să i se vadă craniul diform și solzos. Pe un umăr căra bîta, un frumos și eficient obiect de palisandru, împodobit cu un scris mărunt de sus și pînă jos.

— Bună ziua, făcu el preocupat, răsfoind un dosar din care curgeau hîrțile. Prin urmare... Cornichonn contra Karakeridosbelloianisoglu. Da, da, bun. Pricina: calomnie. Pedeapsa cerută? Moartea! Nu e cam mult, stimabile? întrebă el, uitîndu-se lung la Cornichonn, care se ridicase în două labe, ca un cățel la circ, să ajungă mai bine la marea ureche a mumei zmeilor.

— Dimpotrivă, e prea puțin, domnule judecător, căci amintiți-vă de spusele

marelui nostru Animic-știutor în legătură cu păcatul mortal al ingraturii:

Cel care uită binele făcut înseamnă că nu și-l mai amintește.

La fel, poetul Violon, în „Egloga a MCMLVIII-a”, dezvoltând magistral acest aforism, glăsuiește cu îndreptățire: Cel care uită vreun bine făcut Hu și-l aduce aminte, și-aMt.

Versuri pe care sublimul Joopp le glosează, ară-tînd că...

— Destul, destul... O să vedem, aruncă peste umăr Zumm, amețit de atîta erudiție. Plecă apoi mai departe, grăbindu-se să intre în odaia judecării.

— Vezi, porc de cîine ce ești, domnul judecător mi-a dat dreptate, își reluă Cornichonn discursul acuzator, în locul tău, as cădea chiar acum în fața mea în genunchi și as spune: „Stăpîne, am greșit, iertare, de mii de ori iertare!” Nu că te-aș ierta, dimpotrivă, te-aș lovi cu piciorul uite-asa...

— Uauuuu! se tîngui Mr. K.

— ...si iar așa...

— Uhuhuuuuuuu! făcu din nou porcul de câine. Apoi îl privi crunt în ochi pe stăpînul său: Poți să da-da-dai cît v-v-v-rei, că tot ai fu-fu-fu-fu...

— Ce?

— Ai fu-fu-fu... rât! Ai furat! Ai furat! strigă cît putu Mr. K., fericit că reușise în fine să spună cuvîntul.

Zmeii din jur se amuzau copios de conversația celor doi. Cei mai mulți erau ditamai voinicii, încinși în platoșe greoaie de piatră translucidă și sprijinin-du-se-n gigantice buzdugane. Erau și două-trei zme-oaice cu cornițe în vârful capului, îndreptate spre cele trei puncte cardinale. Mai la o parte se ținea un bătrîn zmeu al zmeelor, atît de ațos că nu făcea poftă nimănui. Stătea călare pe mormanul lui de zmee colorate și trăgea și el cu urechea. Toți cei din jur aflaseră ce căuta la tribunal: venise pentru un testament, prin care lăsa celor doi neisprăviți fii ai săi, Lobo și Fofa, o moștenire neașteptată...

Din cînd în cînd, bătrînul chicotea cu multă răutate.

— Iar o ții gaia-mațu' cu absurditatea asta? Ia spune, stimabile, să audă si zmeii ăștia cumsecade, ce-am furat? Ce-am furat eu, Magistrul cu patru briliante, Sublimul poet al Curții Cerești (uitați certificatele, domnilor!), Necontestatul Alchimist al Salivei Imperiale (am cucerit titlul ăsta în turnirul de critică literară de la Hornyland, unde l-am umplut pe slăvi-tul Nigrofitz de bodaproste, de se mai ștergea cu prosopul pe ochi si după o săptămînă), Poetul Nepereche al împerecherilor Perfecte, Geniul Titanic al Hiperboreei, Inițiatul de Rangul al Nouăsprezecelea cu Indispensabili de Blăniță (singurul de pe planetă, cinstiți cetățeni), Văcarul Capodoperelor, Ctitorul Șa-manic al Literaturii Ecumenice, Neprețuitul îndrumător al Tuturor Imbecililor în ale Retoricii, Prezer-vatorul Celor Patruzeci si Sase de Chivoturi Strict Autentice și al Celor încă Unsprezece Aproape Sigure, Veioza Galaxiei si

Călăuzitorul Epilepticilor... Asta sînt eu, domnilor, un produs perfect al culturii și civilizației, nu că mă laud. Iar dumnealui — dumnealui știți cine e? Dumnealui e o literă. Dumnealui e litera K de la kilogram. — Karake-ke... dădu să-l corecteze porcul de cîine, vădit intimidat de desfășurarea de forțe a stăpînu-lui său, dar acesta ridică și mai tare vocea. Acum, toată coada căsca gura la cei doi.

— O literal O literă proastă, cu doar o pagină în dicționare. Domnul kilometru, domnul kilowatt, domnul kiwi mă contestă pe mine! Pe mine, care tata a fost stareț al marelui zeu @ la Mînăstirea de Cri-solit! Care unchiul meu a fost...

— Ai fu-fu-fu...

— Absurd! Grotesc! Penibil! Ce am furat, domnule porc de cîine?

—Po-po-po...

—Domnilor, conchise plictisit Cornichonn, vorba multă, sărăcie. Uitați care-i tărășenia, într-o zi bles temată a vieții mele l-am găsit pe domnul Kilometru

infamie!

**ÎNCA UN CAZ DE
PLAGIAT!**

pe o mare tavă de friptură, înfășurat în foi
de viță
și legat așa strâns, că era gata-gata să-și dea
duhul.

Niște vecini de-ai mei voiau să-l consume la
prînz.

Pe-atunci eram mai tînăr și-aveam tot soiul
de fu

muri în cap: civilizație, emancipare,
aboliționism...

L-am salvat pe dumnealui, l-am șters de
zeama de

bordeleză, i-am dat să sugă, cum vă
spuneam... L-am

primit apoi în biblioteca mea, l-am lăsat să
asculte

cele mai subtile conversații și vorbe de duh în
salonul

meu literar, l-am făcut părtaș la cariera mea
științi

fică și artistică. I-am încredințat și înalta,
nemeritata

onoare de păstrător al buzduganului meu. Si
care mi-a

fost răsplata? Cum mi-ai mulțumit, demon
nere

cunoscător?

—Păi da-da-dacă ai fu-fu-ratpo-po...

—Poeziile? Am furat eu poeziile? Ți-am
furat eu

poeziile, bestie cu față zmeiască?

—Nu ale me-me-mele, a-a-a-le lui Bo-bo-
bo...

—Și ce, ești avocatul lui? De ce nu vine
Bolboro
ăsta să mă dea în judecată, ai?
—E mo-mo-mort de mult...
—Pretexte! Mofturi! Cinstiți zmei, citeam
acum
vreo lună Faima Qhfloffeii (noi sîntem de
pe me
leagurile acelea) și — ce-mi văd ochii? Un
articol cu
litere de-O șchioapă... „ÎNCĂ UN CAZ DE
PLAGIAT” ...
Da', uitați, îl am aici. Si Cornichonn
despături un
petic de ziar foarte mototolit.
—Acum, spuneți si dumneavoastră,
cinstiți ce
tățeni, urmă disprețuitor Cornichonn.
Mănînc aici
si acum articolul ăsta dacă veți găsi cea
mai mică
XXXX

asemănare între ineptia clasicizantă si
pretențioasă din stînga si (nu că am scris-o
eu) admirabila satiră, sclipind de ironie din
partea dreaptă. Vă rog să observați
misoginismul amar al geniului dezamăgit
de iubita care nu s-a putut ridica la
înălțimea lui, dar și triumful esenței lui
nemuritoare. Acel „nuuuu” — cîtă

suferință, câtă frământare l-au precedat! Si câtă voință mândră în hotărîrea „Te voi uita!” Și abia în partea a doua marea poezie își desface aripile: nu se poate să nu fi remarcat stoicismul viril al celor doi „de”, care exprimă nu acceptarea resemnată a apo-calipsei, ci, dimpotrivă, o liniște interioară divină, de nezduncinat. Iar finalul? Acel „prăpădito” cade ca un trăsnet, marcînd diferența dintre două regnuri incompatibile. Da, domnilor, focul si apa, lumina si întunericul, piscurile si văile nu pot nunti niciodată. Concluzia vine firesc, ca o răbufnire a ororii de hybris: „Fi-vei în veci de veci a mea????!!!” Finis coronat opus. Avem aici, domnilor, o capodoperă, ca, de altfel, tot ce am scris vreodată!

Cornichonn termină discursul înălțat din nou pe două labe ca un cățel savant, si aplauze frenetice îl răsplătiră. Nefericitul domn K. se făcuse acum mic și tresărea la privirile pline de ură si la ghiontii celor din preajmă. Curentul de opinie îi era net

favorabil maestrului. „Da' las-că îmi vine și mie apa la moară. Cîinii latră, caravana trece. Judecata își va spune cu-vîntul, nu ignoranții ăștia pe care i-a dus de nas panglicarul de stăpînu-rneu." Cînd gîndea, Mr. K. nu se bîlbîia deloc, așa că încă din pruncie preferase să gîn-dească în loc să vorbească, de unde reputația sa de fire închisă. „Escrocul", își urmă el firul gîndurilor. „Mi-a dat să sug cu biberonul, hai? Dar a uitat să mai spună că după ce mă îndopa bine juca tenis la perete cu mine... Că de-aia n-are ursul coadă. M-a primit în salonul lui literar? Care salon, în primul rînd? Trei amărîți cu țurțuri în bărbie și cu foamea-n gît, care-i ridicau în slăvi deșteptăciunile în speranța că după lectură mă vor găti la capac? Eu nu vedeam cum se uită la mine? Si-atunci îmi mai ardea mie de lecturi și comentarii? Lasă, lasă, stimabile, că o să simți tu măciuca dreptății în scăfîrlie, așa cum am visat în fiecare nopticică a chinuitei mele vieți!" Epuizat de acest discurs interior,

Mr. K. se strânse și mai tare în mundirul lui.

Pe nesimțite, coada înaintase binișor, și cei doi împricinați patrupezi se treziră deodată în fata ușii odăii de judecată. Deși priveau sfidător în jur, solzii amîndurora se zburlișeră în toate părțile de teamă.

— Karakeridosbelloianisoglu contra Cornichonn! anunță în sfîrsit un portărel. Cei doi pătrunseră în sumbra odaie.

Trei sferturi din ea era ocupată de mătăhălosul Zumm, care-si smulgea cu o pensetă penele voini-coreceptoare, atrofiate cam de mulțișor. Era în maiestruoasa lui robă cu buline și, la intrarea celor doi, luă un aer semeț care nu-i ieși prea grozav. Basmua de bătrînică de pe cap strica tot efectul.

— Mda, mda, făcu el, cu nasu-nfundat în dosare. Cauza numărul 3442: escrocherie sentimentală. Care e escrocatul?

— Pardon, făcu maestrul cu demnitate, ați încurcat dosarele, onorabile domn

judcător. Al nostru e acela... da, acela cu copertă bleu...

— Așa... Bun! Furt intelectual, care va să zică. Și cine e hoțul?

— Durn-dum-dum... nealui! arată răzbunător Mr. K. spre stăpînul lui.

167— Să fim serioși, dom' judecător. Ce mai atîta vorbă, tot ce vrem e să se facă dreptate mai repede, în ceea ce mă privește, declar aici, de față cu dumneavoastră, că, în virtutea drepturilor mele inali...

— Treceți de-o parte și de alta a mea, îi tăie vorba, nepoliticos, Zumm.

Cei doi se conformară. Zumm scoase basmaua, își puse pe cap coiful hotărîrii definitive și apucă de pe birou frumoasa lui măciucă, sculptată cu versete caligrafiate bizar.

— Ia te uită, făcu siderat Cornichonn, citind puțin de pe măciucă. Păi asta e faimoasa „Zurbă Inelară a lui Meer-Tscha", descrisă doar într-un manuscris de

la abația Platta... Uluitor! Maestre, aveți singurul exemplar autentic!

— Serios? făcu Zumm. Mi-a vîndut-o acum trei ani un cerșetor caraghios. Avea la toiag ceva ca niște urechi. E... prețioasă? mai întrebă, interesat, Zumm.

— E cea mai frumoasă zurbă a tuturor timpurilor, rosti și Mr. K., uluit de descoperire. De emoție, nici nu se mai bîlbîise.

Uitînd și de judecată, și de tot, zmeii se așezară turcește în fața bîtei și-ncepură să citească pe fețele ei cele zece povești întretesute. Și citiră, și citiră, și citiră....

CUPRINS

Prefață/5 Partea I: UNIVERSUL

Anatomie/11

Rase și varietăți/15

Geografie/27

Istorie/33

Arme/40

Ocupații și unelte/47

Economie/52

Civilizație/55

Limbă/60

Științe/64

Arte și literatură/66

Partea a II-a: POVEȘTILE

Povestea lui Lobo și a lui Fofu, feciorii
zmeului zmeelor/75

Povestea micuței poete Vasiliska/84

169Povestea spionului Bombas/93

Povestea lui Astor, puiul zmeului de
văgăună/103

Povestea doftorului Chung/112 Zurba lui
Zurbalan, zmaul din Quatr'a/122

Povestea Anemicstiutorului/129 Povestea
lui Ding-Ding, programatoarea/139

Povestea lui Zumm, muma zmeilor/149

Povestea Maestrului Cornichonn, câinele
de
zmeu/159

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar re se vitează

Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. 2511.1-171.1 / ROL,
B.C.R. Filiala sector 1, București
Redactor

VLAD ZOGRAFI

Tehnoredactor

DOINA ELEXA FODARU

Corector GEORGIANA BECHERU

Apărut 2004 BUCUREȘTI — ROMÂNIA
„MONITORUL OFICIAL” al Regiei București
București